Neuvoston 27 päivänä toukokuuta 2002 vahvistama

YHTEINEN KANTA (EY) N:o 43/2002

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/. . ./EY, annettu . . ., henkivakuutuksesta (uudelleen laadittu)

(2002/C 170 E/04)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ja 55 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ([3]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1979 annettua ensimmäistä neuvoston direktiiviä 79/267/ETY ([4]), henkivakuutuksen ensivakuutusliikettä koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta, säännöksistä, joilla helpotetaan palvelujen tarjoamisen vapauden tehokasta käyttämistä sekä direktiivin 79/267/ETY muuttamisesta 8 päivänä marraskuuta 1990 annettua toista neuvoston direktiiviä 90/619/ETY ([5]) ja henkivakuutuksen ensivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta sekä direktiivien 79/267/ETY ja 90/619/ETY muuttamisesta 10 päivänä marraskuuta 1992 annettua kolmatta neuvoston direktiiviä 92/96/ETY (kolmas henkivakuutusdirektiivi) ([6]) on muutettu huomattavalta osin ja useita kertoja. Koska direktiivejä on edelleen muutettava, ne olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen.

(2) Henkivakuutusliikkeen aloittamisen ja harjoittamisen helpottamiseksi on tärkeää poistaa kansallisten, valvontaa koskevien lainsäädäntöjen välisiä eroja. Tämän tavoitteen saavuttamiseksi ja jotta samalla varmistettaisiin kaikissa jäsenvaltioissa vakuutuksenottajille ja edunsaajille riittävä turva, henkivakuutusyrityksiltä vaadittavia taloudellisia takuita koskevat säännökset olisi sovitettava yhteen.

(3) On tarpeen toteuttaa henkivakuutuksen ensivakuutuksen alalla sisämarkkinat niin sijoittautumisvapauden kuin palvelujen tarjoamisen vapauden kannalta, jotta helpotettaisiin niiden vakuutusyritysten sitoumusten tekemistä yhteisön alueella, joiden kotipaikka on yhteisössä, ja annettaisiin vakuutuksenottajille mahdollisuus turvautua paitsi omaan jäsenvaltioonsa sijoittautuneisiin vakuutuksenantajiin, myös vakuutuksenantajiin, joiden kotipaikka on yhteisössä ja jotka ovat sijoittautuneet muihin jäsenvaltioihin.

(4) Perustamissopimuksen mukaan kaikenlainen palvelujen tarjoamisen vapauteen liittyvä syrjintä, joka perustuu siihen, että yritys ei ole sijoittautunut jäsenvaltioon, jossa palveluja tarjotaan, on kielletty. Kielto koskee kaikkien yhteisössä toimivien yritysten tarjoamia palveluja, riippumatta siitä, onko kyseessä yrityksen kotipaikka, asioimisto tai sivukonttori.

(5) Tämä direktiivi on sen vuoksi tärkeä vaihe kansallisten markkinoiden lähentymisessä yhtenäismarkkinoiksi, ja tätä vaihetta on täydennettävä muilla yhteisön välineillä, jotta kaikki vakuutuksenottajat voivat kääntyä minkä tahansa vakuutuksenantajan puoleen, jonka kotipaikka on yhteisössä ja joka harjoittaa liiketoimintaa siellä sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, samalla kuin heille taataan riittävä suoja.

(6) Tämä direktiivi on osa henkivakuutusalaa koskevaa yhteisön lainsäädäntöä, joka sisältää myös vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY ([7]).

(7) Noudatettuun lähestymistapaan kuuluu toteuttaa sellainen yhteensovittaminen, joka on olennainen, välttämätön ja riittävä toimilupien ja toiminnan vakauden valvontajärjestelmien keskinäisen tunnustamisen aikaansaamiseksi siten, että voidaan myöntää yksi koko yhteisössä voimassa oleva toimilupa ja että voidaan soveltaa kotijäsenvaltion suorittaman valvonnan periaatetta.

([1]) EYVL C 365 E, 19.12.2000, s. 1.

([2]) EYVL C 123, 25.4.2001, s. 24.

([3]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 15. maaliskuuta 2001 (EYVL C 343, 5.12.2001, s. 202), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 27 päivänä toukokuuta 2002 ja Euroopan parlamentin päätös, tehty . . . (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

([4]) EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/12/EY (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 11).

([5]) EYVL L 330, 29.11.1990, s. 50. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 92/96/ETY (EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1).

([6]) EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

([7]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7.

(8) Tämän vuoksi vaaditaan vakuutusliikkeen aloittamiseksi ja harjoittamiseksi yksi virallinen toimilupa, jonka antavat sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa vakuutusyrityksellä on kotipaikka. Tämän toimiluvan perusteella yrityksellä on lupa harjoittaa liiketoimintaansa koko yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella. Jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, ei voi vaatia uutta toimilupaa vakuutusyrityksiltä, jotka haluavat harjoittaa vakuutustoimintaansa ja jotka ovat jo saaneet toimiluvan kotijäsenvaltiossaan.

(9) Toimivaltaisten viranomaisten ei tule myöntää eikä pitää voimassa vakuutusyrityksen toimilupaa, jos tuon yrityksen ja muiden luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden väliset läheiset sidokset ovat laadultaan sellaisia, että ne estävät viranomaisia suorittamasta valvontatehtäväänsä tehokkaasti. Toimiluvan jo saaneiden vakuutusyritysten on myös oltava toimivaltaisten viranomaisten kannalta tässä suhteessa vaatimukset täyttäviä.

(10) Tässä direktiivissä oleva ”läheisten sidosten” määritelmä on vähimmäisvaatimus, eikä se estä jäsenvaltioita soveltamasta sitä muihinkin kuin määritelmässä tarkoitettuihin tilanteisiin.

(11) Huomattavan osuuden hankkimista yhtiön pääomasta ei sellaisenaan pidetä ”läheisten sidosten” tarkoittamana omistusyhteytenä, jos tuo omistusyhteys on hankittu ainoastaan väliaikaisena sijoituksena, jonka perusteella ei ole mahdollista vaikuttaa yrityksen rakenteeseen tai rahoituspolitiikkaan.

(12) Vastavuoroisen tunnustamisen ja kotijäsenvaltion valvonnan periaatteet edellyttävät, että jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset eivät myönnä toimilupaa tai että ne peruuttavat toimiluvan niissä tapauksissa, joissa esimerkiksi toimintasuunnitelmien sisällön, toiminnan sijainnin tai tosiasiassa harjoitetun toiminnan perusteella on ilmeistä, että vakuutusyritys on valinnut yhden jäsenvaltion oikeusjärjestelmän kiertääkseen ankarammat vaatimukset, jotka ovat voimassa siinä jäsenvaltiossa, jossa se pääasiallisesti harjoittaa tai aikoo harjoittaa toimintaansa. Vakuutusyrityksellä on oltava sen jäsenvaltion toimilupa, jossa sillä on sääntömääräinen kotipaikka. Lisäksi jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyrityksen hallinnollinen keskustoimipaikka sijaitsee aina sen kotijäsenvaltiossa ja että se tosiasiassa toimii siellä.

(13) Käytännön syistä palvelujen tarjoaminen olisi määriteltävä ottamalla huomioon sekä vakuutuksenantajan sijoittautumispaikka että paikka, jossa sitoumus on määrä kattaa. Tämän vuoksi myös sitoumus olisi määriteltävä. Lisäksi olisi erotettava toisistaan sijoittautumiseen perustuva toiminta ja palvelujen tarjoamisen vapauteen perustuva toiminta.

(14) Vakuutusten luokittelu on välttämätöntä erityisesti pakollisen toimiluvan alaisen toiminnan määräämiseksi.

(15) Tiettyjen keskinäisten yhtiöiden tai yhdistysten, jotka laissa määritellyn asemansa perusteella ovat turvaavuutta ja erityisiä taloudellisia takuita koskevien edellytysten mukaisia, ei tulisi kuulua tämän direktiivin soveltamisalaan. Myöskään tiettyjen yhteisöjen, joiden toiminta kattaa vain hyvin rajoitetun lohkon ja on niiden säännöissä rajoitettua, ei tulisi kuulua direktiivin soveltamisalaan.

(16) Henkivakuutusliike on virallisen toimilupamenettelyn ja valvonnan alaista kaikissa jäsenvaltioissa. Tällaisen toimiluvan myöntämisen tai peruuttamisen edellytykset tulisi määritellä. Olisi säädettävä oikeudesta hakea muutosta tuomioistuimelta, jos toimilupa evätään tai peruutetaan.

(17) Olisi täsmennettävä toimivaltaisten viranomaisten valvontavaltuuksia ja -keinoja. Lisäksi olisi annettava erityissäännökset, jotka koskevat palvelujen tarjoamisen vapauteen perustuvan toiminnan aloittamista, harjoittamista ja valvontaa.

(18) Kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on vastuu vakuutusyrityksen talouden vakauden valvonnasta erityisesti, kun on kyse niiden vakavaraisuudesta, riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamisesta sekä tämän vastuuvelan kattamisesta toisiaan vastaavilla varoilla.

(19) Olisi säädettävä tietojen vaihdosta toimivaltaisten viranomaisten ja sellaisten viranomaisten tai elinten kesken, joiden tehtävänä on tehostaa rahoitusjärjestelmän toiminnan vakautta. Toimitettavien tietojen luottamuksellisuuden säilyttämiseksi tietojen vastaanottajien määrän on pysyttävä erittäin rajoitettuna.

(20) Tietynlainen vilpillinen käyttäytyminen, kuten petos ja sisäpiiririkkomukset saattavat vaikuttaa rahoitusjärjestelmän vakauteen ja sen eheyteen silloinkin, kun ne koskevat muita yrityksiä kuin vakuutusyrityksiä.

(21) On tarpeen säätää, millä edellytyksillä annetaan valtuudet edellä mainittujen tietojen vaihtamiseen.

(22) Silloin kun on säädetty, että tietoja saa ilmaista ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisellä luvalla, viranomaiset voivat tarvittaessa asettaa suostumuksessaan ankaria rajoituksia.

(23) Jäsenvaltiot voivat tehdä sopimuksia tietojen vaihdosta kolmansien maiden kanssa edellyttäen, että luovutettujen tietojen salassapito taataan asianmukaisella tavalla.

(24) Vakuutusalan yritysten toiminnan vakauden valvonnan tehostamiseksi ja vakuutusalan yritysten asiakkaiden suojaamiseksi olisi säädettävä siitä, että tilintarkastaja on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille, kun hän saa tässä direktiivissä säädetyllä tavalla tietoonsa seikkoja, joilla saattaa olla vakava vaikutus vakuutusyrityksen rahoitustilanteeseen tai sen hallinnon ja kirjanpidon järjestelmään.

(25) Tavoitellun päämäärän kannalta jäsenvaltioiden olisi säädettävä, että tämä velvollisuus koskee kaikkia tapauksia, joissa tilintarkastaja saa tietoonsa tällaisia seikkoja suorittaessaan tehtäväänsä yrityksessä, jolla on läheiset sidokset vakuutusyritykseen.

(26) Tilintarkastajien velvollisuus ilmoittaa tarvittaessa toimivaltaisille viranomaisille vakuutusyritystä koskevista seikoista ja päätöksistä, jotka tulevat heidän tietoonsa heidän suorittaessaan tehtäviään muussa yrityksessä kuin vakuutusyrityksessä, ei sinänsä vaikuta heidän tehtäviensä luonteeseen tuossa yrityksessä eikä tapaan, jolla heidän on yrityksessä tehtävänsä hoidettava.

(27) Ryhmäeläkerahastojen varainhoitoon liittyvien liiketoimien harjoittaminen ei missään olosuhteissa voi vaikuttaa toimivaltaan, joka on annettu vastaaville viranomaisille hallinnoitavia varoja omistavien yhteisöjen suhteen.

(28) Tämän direktiivin tietyissä säännöksissä määritetään vähimmäisvaatimukset. Kotijäsenvaltio voi säätää ankarampia säännöksiä niitä vakuutusyrityksiä varten, joille sen toimivaltaiset viranomaiset ovat antaneet toimiluvan.

(29) Jäsenvaltioiden toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarpeelliset valvontakeinot sen varmistamiseksi, että vakuutusyritysten liiketoiminta on järjestäytynyttä koko yhteisössä, perustuupa liiketoiminta sijoittautumisvapauteen tai palvelujen tarjoamisen vapauteen. Niiden on voitava erityisesti toteuttaa aiheellisia suojatoimenpiteitä tai määrätä seuraamuksia, joiden tarkoituksena on estää vakuutusliikkeen valvontaa koskevien määräysten mahdollinen noudattamatta jättäminen tai rikkominen.

(30) Vakuutuskannan luovuttamista koskevien säännösten olisi sisällettävä säännöksiä, jotka erityisesti koskevat palvelujen vapaan tarjoamisen perusteella muodostuneen vakuutuskannan luovuttamista toiselle yritykselle.

(31) Vakuutuskannan luovutusta koskevien säännösten on oltava sopusoinnussa tässä direktiivissä luodun yhden toimiluvan järjestelmän kanssa.

(32) Yrityksille, jotka on perustettu 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen päivämäärien jälkeen, ei myönnetä oikeutta harjoittaa henki- ja vahinkovakuutusliiketoimintaa samanaikaisesti. Jäsenvaltioilla tulisi olla oikeus sallia kumpaakin liiketoimintaa samanaikaisesti harjoittavien yritysten, jotka asianomaisina 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina päivämäärinä harjoittivat toimintaansa, jatkaa toimintaansa edellyttäen, että kumpaakin liiketoimintaa varten määrätään erillinen johto, jotta sekä henkivakuutuksen ottajien että vahinkovakuutuksen ottajien edut turvataan ja ettei kumpikaan liiketoiminta vastaa toisensa toiminnan taloudellisista vähimmäisvelvoitteista. Jäsenvaltioille tulisi antaa mahdollisuus vaatia niitä alueelleen sijoittautuneita olemassa olevia yrityksiä, jotka samanaikaisesti harjoittavat henkivakuutus- ja vahinkovakuutusliikettä, lopettamaan tämä käytäntö. Erikoistuneiden yritysten olisi sitä paitsi oltava erityisvalvonnan alaisia, jos vahinkovakuutusyritys kuuluu samaan taloudelliseen ryhmään kuin henkivakuutusyritys.

(33) Mikään tässä direktiivissä ei estä kumpaakin toimintaa samanaikaisesti harjoittavaa yritystä jakamasta toimintaansa kahdeksi yritykseksi, joista toinen toimisi henkivakuutuksen alalla ja toinen vahinkovakuutuksen alalla. Jotta sellainen jakaminen tapahtuisi parhaissa mahdollisissa oloissa on toivottavaa sallia jäsenvaltioiden toteuttaa yhteisön kilpailuoikeutta koskevien sääntöjen mukaisesti asianmukaiset verojärjestelyt erityisesti niiden pääomavoittojen osalta, jotka aiheutuisivat sellaisesta jaosta.

(34) Jäsenvaltiot voivat halutessaan myöntää samalle yritykselle toimiluvat liitteessä I tarkoitettuihin luokkiin ja muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetun ensimmäisen neuvoston direktiivin 73/239/ETY [1] liitteessä tarkoitettuihin luokkiin 1 ja 2 kuuluvien vakuutusliiketoimien harjoittamiseksi. Tämä mahdollisuus saattaa kuitenkin edellyttää tiettyjen ehtojen täyttymistä kirjanpito- ja purkusäännöksien noudattamisen osalta.

(35) Vakuutettujen suojaamiseksi on tarpeen, että kukin vakuutusyritys muodostaa riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan. Tämän vastuuvelan laskeminen perustuu pääosin vakuutusmatemaattisiin periaatteisiin. On suotavaa yhteensovittaa nämä periaatteet eri jäsenvaltioissa sovellettavien toiminnan vakauden valvontaa koskevien säännösten keskinäisen tunnustamisen helpottamiseksi.

[1] EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/13/EY (EYVL L 181, 20.7.2002, s. 65).

(36) Toiminnan vakauden kannalta on suotavaa, että saadaan aikaan vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettävän korkotason rajoittamista koskevien säännösten yhteensovittamisessa vähimmäistaso. Tätä rajoitusta varten ovat kaikki olemassa olevat menetelmät yhtä moitteettomia, valvonnan kannalta riittäviä ja yhtäläisiä, minkä vuoksi on aiheellista antaa jäsenvaltiolle mahdollisuus valita sovellettava menetelmä.

(37) On tarpeen yhteensovittaa vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi käytettävien varojen laskemista koskevat säännöt sekä hajauttamista, sijaintia ja vastaavuutta koskevat säännökset jäsenvaltioiden säännösten vastavuoroisen tunnustamisen helpottamiseksi. Tässä yhteensovittamisessa on otettava huomioon perustamissopimuksen 56 artiklassa annetut pääomanliikkeiden vapauttamista koskevat toimenpiteet, sekä yhteisön kehittyminen kohti talous- ja rahaliiton toteuttamista.

(38) Kotijäsenvaltio ei voi vaatia vakuutusyrityksiä sijoittamaan vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavia varoja tiettyihin varojen luokkiin, koska tällaiset vaatimukset eivät sovi yhteen perustamissopimuksen 56 artiklassa säädetyn pääomanliikkeiden vapauttamista koskevien toimenpiteiden kanssa.

(39) On välttämätöntä, että vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun kattamiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, lisäksi vakuutusyrityksillä on täydentävä rahasto, niin sanottu solvenssimarginaali, jota edustavat vapaat varat ja toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella muut taseen ulkopuoliset varallisuuserät, jotka toimivat puskurina haitallisiin liiketoiminnan heilahteluihin varautumiseksi. Tämä vaatimus on tärkeä osa toiminnan vakauden valvontaa vakuutettujen henkilöiden ja vakuutuksenottajien suojelemiseksi. Sen varmistamiseksi, että tällaisiin tarkoituksiin asetetut vaatimukset määrätään puolueettomin arvosteluperustein, jolloin samansuuruiset yritykset asetetaan tasavertaiseen kilpailuasemaan, olisi vaadittava, että solvenssimarginaali suhteutetaan kaikkiin yrityksen sitoumuksiin ja tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvan erilaisen toiminnan riskien laatuun ja suuruuteen. Solvenssimarginaalin tulisi vaihdella sen mukaan, liittyvätkö riskit sijoituksiin, kuolemaan vai pelkästään liiketoimintaan. Se tulisikin määrätä vakuutusmaksuvastuun ja yrityksen vastuulleen ottaman riskisumman, saatujen vakuutusmaksujen tai maksuosuuksien, yksinomaan vastuuvelan tai tontiinivarojen mukaan.

(40) Direktiivillä 92/96/ETY määriteltiin säänneltyjen markkinoiden käsite tilapäisesti ennen kuin sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla 10 päivänä toukokuuta 1993 annetulla neuvoston direktiivillä 93/22/ETY [1] määritellään säänneltyjen markkinoiden käsite, vaikkakin siinä jätetään määritelmän ulkopuolelle henkivakuutustoiminta. On laajennettava säänneltyjen markkinoiden käsitettä myös henkivakuutustoimintaan.

(41) Uusien rahoitusvälineiden ja eräille rahoituslaitoksille myönnettyjen omien rahastojen muodostamista koskevien helpotusten huomioon ottamiseksi on tarpeen täydentää luetteloa eristä, joista tässä direktiivissä vaadittu solvenssimarginaali voi koostua. Ensivakuutusliikkeen harjoittajien hankkiman jälleenvakuutussuojan luonteessa tapahtunut markkinakehitys huomioon ottaen toimivaltaisille viranomaisille on tarpeen myöntää valtuudet rajoittaa solvenssimarginaalivaatimuksen alentamista tietyissä olosuhteissa. Solvenssimarginaalin laadun parantamiseksi olisi rajoitettava mahdollisuutta sisällyttää tulevat voitot käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin ja se olisi asetettava tiettyjen ehtojen alaiseksi, ja tämän käytännön olisi joka tapauksessa loputtava vuoden 2009 jälkeen.

(42) On välttämätöntä edellyttää takuurahastoa, jonka määrä ja koostumus takaavat, että yritykset omistavat riittävästi varoja perustamisajankohtana, ja että liiketoiminnan jatkuessa niiden solvenssimarginaali ei missään tapauksessa laske turvaavuuden vähimmäistason alapuolelle. Koko tämän takuurahaston tai tietyn osan siitä on koostuttava taseessa esitetyistä varoista.

(43) Vähimmäistakuurahaston suurten kertakorotusten välttämiseksi tulevaisuudessa olisi otettava käyttöön mekanismi, jonka avulla rahastoa voidaan korottaa Euroopan kuluttajahintaindeksin mukaisesti. Tässä direktiivissä olisi säädettävä solvenssimarginaalivaatimuksen vähimmäistasosta ja kotijäsenvaltion olisi voitava asettaa tiukempia sääntöjä niille vakuutusyrityksille, joille sen toimivaltaiset viranomaiset myöntävät toimiluvan.

(44) Jäsenvaltiossa voimassa olevat sopimusoikeudelliset säännökset, joita sovelletaan tässä direktiivissä tarkoitettuun toimintaan, poikkeavat toisistaan. Vakuutussopimuksia koskevan lainsäädännön yhteensovittaminen ei ole vakuutusalan sisämarkkinoiden toteuttamisen ennakkoehto. Sen vuoksi jäsenvaltioille annettu mahdollisuus soveltaa omaa lainsäädäntöään niihin vakuutussopimuksiin, jotka kattavat jäsenvaltion omalla alueella sijaitsevia sitoumuksia, on luonteeltaan sellainen, että se suo riittävän suojan sitä tarvitseville vakuutuksenottajille. Vapaus valita sovellettavaksi jokin muu kuin sitoumusvaltion sopimusoikeus voidaan joissakin tapauksissa sallia erityisolosuhteet huomioon ottavien säännösten mukaisesti.

[1] EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY.

(45) Henkivakuutussopimuksen vakuutuksenottajalle olisi annettava mahdollisuus peruuttaa sopimuksensa määräajassa, joka on 14–30 päivän pituinen.

(46) Sisämarkkinoilla on vakuutuksenottajan edun mukaista, että hänen saatavillaan on yhteisössä tarjottavien vakuutustuotteiden kaikkein laajin valikoima, jotta hän voisi valita omiin tarpeisiinsa parhaiten soveltuvan tuotteen. Sitoumusjäsenvaltion tehtävänä on huolehtia, ettei sen alueella ole mitään estettä pitää kaupan yhteisössä tarjottavia vakuutustuotteita sikäli kuin ne eivät ole ristiriidassa sen sitoumusjäsenvaltion voimassa olevan yleistä etua koskevan lainsäädännön kanssa, ja sikäli kuin kotijäsenvaltion säännökset eivät suojaa yleistä etua edellyttäen, että säännöksiä on sovellettava rajoituksitta kaikkiin tässä jäsenvaltiossa toimiviin yrityksiin ja että ne ovat objektiivisesti tarpeellisia ja tavoitteeseen suhteutettuja.

(47) Jäsenvaltioiden on pystyttävä huolehtimaan, että vakuutustuotteet ja sopimusasiakirjat, joita jäsenvaltioiden alueella sijaitsevien sitoumusten kattamiseksi käytetään sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ovat sovellettavien yleistä etua koskevien erityisten säännösten mukaisia. Käytettävät valvontajärjestelmät on mukautettava sisämarkkinoiden vaatimuksiin, mutta ne eivät saa olla vakuutusliikkeen harjoittamisen ennakkoedellytys. Tästä lähtökohdasta tarkasteltuna vakuutusehtojen ennakkohyväksyntäjärjestelmät eivät ole perusteltuja. Sen vuoksi on suotavaa luoda muita sisämarkkinoiden vaatimuksiin paremmin sopivia järjestelmiä, jotka tekevät kullekin jäsenvaltiolle mahdolliseksi taata vakuutuksenottajille riittävä suoja.

(48) On välttämätöntä säätää erityisen yhteistyön järjestämisestä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten sekä näiden viranomaisten ja komission kesken.

(49) Olisi säädettävä seuraamusjärjestelmästä, jota sovelletaan silloin kun vakuutusyritys ei noudata siihen sovellettavia yleistä etua koskevia säännöksiä sitoumusjäsenvaltiossa.

(50) On välttämätöntä säätää toimenpiteistä tapauksissa, joissa yrityksen taloudellinen asema tulee sellaiseksi, että yrityksen on vaikea täyttää vakuutussopimuksista aiheutuvia velvoitteitaan. Erityistilanteissa, joissa vakuutuksenottajien oikeudet ovat uhattuina, on tarpeen myöntää toimivaltaisille viranomaisille valtuudet ryhtyä toimiin riittävän varhaisessa vaiheessa. Käyttäessään näitä valtuuksia toimivaltaisten viranomaisten olisi kuitenkin ilmoitettava vakuutusyrityksille valvontatoimiin johtaneet syyt hyvän hallinnon ja puolueettoman oikeudenkäynnin periaatteiden mukaisesti. Niin kauan kuin tilanne jatkuu tällaisena, toimivaltaisten viranomaisten ei olisi voitava antaa todistusta siitä, että vakuutusyrityksellä on riittävä solvenssimarginaali.

(51) Tämän direktiivin mukaisten vakuutusmatemaattisten periaatteiden soveltamiseksi kotijäsenvaltio voi vaatia sopimuksia koskevien maksujen ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettävien teknisten perusteiden järjestelmällistä ilmoittamista, mihin ei sisälly yleisten ja erityisten vakuutusehtojen eikä yrityksen kaupallisten maksujen ilmoittaminen.

(52) Vakuutusalan sisämarkkinoilla kuluttaja voi valita useammista ja erilaisista sopimuksista. Jotta kuluttaja saisi täyden hyödyn tästä monipuolisuudesta ja lisääntyvästä kilpailusta, hänelle on annettava kaikki tarpeelliset tiedot, jotta hän voi valita tarpeisiinsa sopivimman sopimuksen. Tämän tiedottamisen tarpeellisuus on sitäkin tärkeämpää, koska sitoumusten kesto voi olla hyvin pitkä. Sen vuoksi on suotavaa sovittaa yhteen vähimmäismääräykset, jotta kuluttaja saa selkeän ja tarkan tiedon hänelle tarjottujen tuotteiden keskeisistä ominaispiirteistä sekä tiedot niistä elimistä, joille vakuutuksenottajien, vakuutettujen tai edunsaajien valitukset voi osoittaa.

(53) Vakuutustuotteiden mainonta on keskeinen keino vakuutusliiketoiminnan tehokkaan harjoittamisen helpottamiseksi Euroopan yhteisössä. On tärkeää antaa vakuutusyrityksille mahdollisuus käyttää kaikkia tavanomaisia mainosvälineitä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee tai palveluja tarjotaan. Jäsenvaltiot saavat kuitenkin vaatia, että mainonnan muoto ja sisältö noudattavat niiden kansallista lainsäädäntöä, joka on annettu joko Euroopan yhteisön mainontaa koskevan lainsäädännön mukaisesti tai jäsenvaltiossa yleisen edun vuoksi annetun lainsäädännön mukaisesti.

(54) Sisämarkkinoilla mikään jäsenvaltio ei saa enää kieltää harjoittamasta alueellaan vakuutusliikettä samanaikaisesti sekä sijoittautumisvapauden että palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella.

(55) Tietyissä jäsenvaltioissa vakuutusliikkeeseen ei kohdistu minkäänlaista välillistä verotusta, kun taas useimmissa jäsenvaltioissa sovelletaan erityisiä veroja ja muunlaisia maksuja mukaan lukien korvauselimille suoritettavat lisämaksut. Verojen ja maksujen rakenne ja taso eroavat merkittävästi tällaisia veroja ja maksuja soveltavissa jäsenvaltioissa. On suotavaa välttää, että olemassa olevat erot johtavat vakuutuspalvelujen osalta jäsenvaltioiden välisen kilpailun vääristymiseen. Jollei myöhemmästä yhteensovittamisesta muuta johdu, sitoumusjäsenvaltion säätämän verojärjestelmän ja muiden maksumuotojen soveltaminen on luonteeltaan sellaista, että se korjaa tämän epäkohdan ja jäsenvaltioiden tehtävänä on antaa yksityiskohtaiset määräykset näiden verojen ja maksujen kannon turvaamiseksi.

(56) On tärkeää saada aikaan yhteisössä vakuutusyritysten purkamista koskeva yhteensovittaminen. Sen vuoksi on olennaisen tärkeää säätää vakuutusyrityksen purkamisen tapauksessa, että kussakin jäsenvaltiossa perustettu takuujärjestelmä turvaa kaikkien vakuutusvelkojien tasaveroisen kohtelun näiden velkojien kansallisuudesta tai sitoumuksen yksityiskohtaisista määräyksistä huolimatta.

(57) Ensivakuutusliikkeen harjoittamista yhteisössä koskevia yhdenmukaistettuja säännöksiä tulisi periaatteessa soveltaa kaikkiin markkinoilla toimiviin yrityksiin ja siten myös sellaisten yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella. Tässä direktiivissä annetaan erityissäännökset tällaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden valvonnasta, ottaen huomioon, että niiden yritysten varat, joihin ne kuuluvat, ovat yhteisön ulkopuolella.

(58) On suotavaa säätää vastavuoroisten sopimusten tekemisestä yhden tai useamman kolmannen maan kanssa tällaisten erityisjärjestelyjen helpottamiseksi, samalla noudattaen periaatetta, että sellaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden ei tulisi saada edullisempaa kohtelua kuin yhteisön yritysten.

(59) Olisi säädettävä joustavasta menettelystä, jolla voidaan arvioida yhteisön laajuisesti vastavuoroisuutta suhteissa kolmansiin maihin. Tällä menettelyllä ei pyritä sulkemaan yhteisön rahoitusmarkkinoita, vaan pikemminkin, koska yhteisön tarkoituksena on pitää rahoitusmarkkinansa avoimina muulle maailmalle, tehostaa yleisten rahoitusmarkkinoiden vapautumista muissa kolmansissa maissa. Tässä direktiivissä säädetään menettelytavoista kolmansien maiden kanssa käytäviä neuvotteluja varten. Viimeisenä keinona olisi oltava mahdollisuus ryhtyä toimenpiteisiin, joilla uusien toimilupahakemusten käsittelyä lykätään tai uusien toimilupien myöntämistä rajoitetaan neuvoston päätöksen 1999/468/ETY ([1]) 5 artiklassa säädettyä sääntelymenettelyä käyttäen.

(60) Tässä direktiivissä olisi annettava säännökset, jotka koskevat todistusta hyvästä maineesta ja siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa.

(61) Tämän direktiivin kattaman henkivakuutustoimintaa koskevan oikeudellisen järjestelmän selventämiseksi on suotavaa mukauttaa direktiivien 79/267/ETY, 90/619/ETY ja 92/96/ETY säännökset. Tämän vuoksi olisi muutettava solvenssimarginaalin muodostamista ja ennen 1 päivää heinäkuuta 1994 perustettujen vakuutusyhtiöiden sivukonttorien saamia oikeuksia koskevia säännöksiä. Olisi myös määritettävä yhteisöön sijoittautuvien kolmansien maiden vakuutusyhtiöiden sivukonttorien toimintaohjelman sisältö.

(62) Saattaa olla tarpeen mukauttaa teknisesti tässä direktiivissä olevia yksityiskohtaisia säännöksiä tietyin määräajoin vakuutusalan kehittymisen huomioon ottamiseksi. Komissio toteuttaa tarvittaessa tällaiset mukautukset perustamissopimuksen määräyksissä sille annettua täytäntöönpanovaltaa käyttämällä kuultuaan neuvoston direktiivillä 91/675/ETY ([2]) perustettua vakuutuskomiteaa. Koska nämä toimenpiteet ovat päätöksen 1999/468/EY 2 artiklassa tarkoitettuja laajakantoisia toimenpiteitä, toimenpiteistä olisi päätettävä mainitun päätöksen 5 artiklassa säädettyä sääntelymenettelyä noudattaen.

(63) Perustamissopimuksen 15 artiklan mukaisesti olisi otettava huomioon tiettyjen eri kehitysvaiheissa olevien kansantalouksien ponnistelut. Sen vuoksi olisi myönnettävä tietyille jäsenvaltiolle siirtymäjärjestelyt tämän direktiivin soveltamiseksi asteittain.

(64) Direktiiveillä 79/267/ETY ja 90/619/ETY myönnettiin erityinen poikkeus yrityksille, jotka olivat jo olemassa näiden direktiivien tullessa voimaan. Nämä yritykset ovat tämän jälkeen muuttaneet rakennettaan. Sen vuoksi ei ole enää tarpeen myöntää niille tällaista poikkeusta.

(65) Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioita velvoittaviin määräaikoihin, joiden kuluessa niiden on saatettava liitteessä V olevassa B osassa mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

([1]) EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

([2]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32.

SISÄLLYSLUETTELO

I OSASTO	MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA	45
1 artikla	Määritelmät	45
2 artikla	Soveltamisala	46
3 artikla	Poissuljetut liiketoimet ja toimijat	46
II OSASTO	HENKIVAKUUTUSTOIMINNAN ALOITTAMISEN EDELLYTYKSET	47
4 artikla	Toimilupaa koskevat periaatteet	47
5 artikla	Toimiluvan soveltamisala	47
6 artikla	Edellytykset toimiluvan saamiseksi	48
7 artikla	Toimintasuunnitelma	49
8 artikla	Osakkeenomistajat ja jäsenet, joilla on määräomistusyhteys	49
9 artikla	Toimiluvan epäävä päätös	49
III OSASTO	VAKUUTUSLIIKKEEN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET	49
1 luku	**Taloudellisen valvonnan periaatteet ja menetelmät**	49
10 artikla	Toimivaltaiset viranomaiset ja valvonnan kohde	49
11 artikla	Toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden sivukonttorien valvonta	50
12 artikla	Kielto edellyttää pakollista jälleenvakuuttamista	50
13 artikla	Kirjanpito, talouden vakautta koskevat tiedot ja tilastotiedot: valvontaa koskeva toimivalta	50
14 artikla	Vakuutuskannan luovutus	50
15 artikla	Määräomistusyhteys	51
16 artikla	Salassapitovelvollisuus	51
17 artikla	Tilintarkastajien tehtävät	53
18 artikla	Henki- ja vahinkovakuutusliikkeen harjoittaminen	54
19 artikla	Henki- ja vahinkovakuutusliikkeen toiminnan johtamisen eriyttäminen	54
2 luku	**Vakuutusteknistä vastuuvelkaa ja sen kattamista koskevat säännöt**	55
20 artikla	Vakuutusteknisen vastuuvelan muodostaminen	55
21 artikla	Uutta liikettä koskevat vakuutusmaksut	57
22 artikla	Vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat	57
23 artikla	Sallittujen varojen luokat	57
24 artikla	Investointien hajauttamista koskevat säännöt	58
25 artikla	Yhteissijoitusyrityksiin tai osakeindeksiin liittyvät sopimukset	59
26 artikla	Vastaavuussäännöt	60
3 luku	**Solvenssimarginaalia ja takuurahastoa koskevat säännöt**	60
27 artikla	Käytettävissä oleva solvenssimarginaali	60
28 artikla	Vaadittu solvenssimarginaali	61
29 artikla	Takuurahasto	62
30 artikla	Takuurahaston määrän tarkistaminen	62
31 artikla	Varat, joita ei käytetä vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen	62

4 luku	**Sopimusoikeus ja vakuutusehdot**	63
32 artikla	Sovellettava laki	63
33 artikla	Yleinen etu	63
34 artikla	Vakuutusehtoja ja maksuperusteita koskevat säännökset	63
35 artikla	Peruuttamista koskeva määräaika	63
36 artikla	Vakuutuksenottajalle annettavat tiedot	64
5 luku	**Vaikeuksissa olevat tai säännösten vastaisesti toimivat vakuutusyritykset**	64
37 artikla	Vaikeuksissa olevat vakuutusyritykset	64
38 artikla	Taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelma	64
39 artikla	Toimiluvan peruuttaminen	65
IV OSASTO	SIJOITTAUTUMISVAPAUTTA JA PALVELUJEN TARJOAMISEN VAPAUTTA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET	65
40 artikla	Sivukonttorin perustamista koskevat edellytykset	65
41 artikla	Palvelujen tarjoamisen vapaus: kotijäsenvaltioille tehtävä ennakkoilmoitus	66
42 artikla	Palvelujen tarjoamisen vapaus: kotijäsenvaltion ilmoitusvelvollisuus	66
43 artikla	Palvelujen tarjoamisen vapaus: toiminnan muutokset	66
44 artikla	Kieli	66
45 artikla	Vakuutusehtoja ja maksuperusteita koskevat säännökset	67
46 artikla	Säännösten noudattamatta jättäminen	67
47 artikla	Mainonta	67
48 artikla	Vakuutusyrityksen purkaminen	67
49 artikla	Tilastotiedot rajan ylittävistä tapahtumista	68
50 artikla	Vakuutusmaksuja koskevat verot	68
V OSASTO	SÄÄNNÖT, JOITA SOVELLETAAN YHTEISÖN ALUEELLE SIJOITTAUTUNEIDEN SELLAISTEN YRITYSTEN ASIOIMISTOIHIN TAI SIVUKONTTOREIHIN, JOILLA ON KOTIPAIKKA YHTEISÖN ULKOPUOLELLA	68
51 artikla	Toimilupaa koskevat periaatteet ja edellytykset toimiluvan saamiseksi	68
52 artikla	Kolmansien maiden yritysten sivukonttoreihin sovellettavat säännökset	69
53 artikla	Vakuutuskannan luovutus	69
54 artikla	Vakuutusteknistä vastuuvelkaa koskevat säännöt	70
55 artikla	Solvenssimarginaali ja takuurahasto	70
56 artikla	Useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneille yrityksille myönnettävät etuudet	70
57 artikla	Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset	70

VI OSASTO	KOLMANNEN VALTION LAINSÄÄDÄNNÖN SOVELTAMISALAAN KUULUVAN EMOYRITYKSEN TYTÄRYRITYKSIIN TAIKKA TÄLLAISIIN EMOYRITYKSEN SUORITTAMIIN OMISTUSOSUUKSIEN HANKINTOIHIN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖKSET	71
58 artikla	Jäsenvaltioiden velvollisuus tiedottaa komissiolle	71
59 artikla	Yhteisön vakuutusyritysten saama kohtelu kolmansissa maissa	71
VII OSASTO	SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET JA MUUT SÄÄNNÖKSET	72
60 artikla	Poikkeukset ja rajoitusten kumoaminen	72
61 artikla	Todistus hyvästä maineesta	72
VIII OSASTO	LOPPUSÄÄNNÖKSET	72
62 artikla	Jäsenvaltioiden ja komission välinen yhteistyö	72
63 artikla	Kertomukset palvelujen tarjoamisen vapauteen perustuvien vakuutusmarkkinoiden kehityksestä	72
64 artikla	Tekniset mukautukset	72
65 artikla	Komiteamenettely	73
66 artikla	Liiketoimintaa harjoittavien sivukonttoreiden ja vakuutusyritysten saamat oikeudet	73
67 artikla	Asian saattaminen tuomioistuimen käsittelyyn	73
68 artikla	Euroina ilmoitettujen määrien tarkastaminen	73
69 artikla	Uusien säännösten täytäntöönpano	73
70 artikla	Tiedonanto komissiolle	74
71 artikla	Siirtymäkausi 3 artiklan 6 kohdan sekä 27, 28, 29, 30 ja 38 artiklan osalta	74
72 artikla	Kumotut direktiivit ja niiden vastaavuus tämän direktiivin kanssa	74
73 artikla	Voimaantulo	74
74 artikla	Osoitus	74
Liite I	Vakuutusluokat	75
Liite II	Vastaavuussäännöt	76
Liite III	Vakuutuksenottajalle annettavat tiedot	77
Liite IV	1) Salassapitovelvollisuus	78
	2) Tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomat liiketoimet ja elimet	78
	3) Jäsenvaltioiden on 1 päivään tammikuuta 2004 asti sovellettava seuraavia säännöksiä	78
Liite V	Osa A – Kumotut direktiivit ja niiden muutokset (72 artiklassa tarkoitetut)	82
	Osa B – Täytäntöönpanon määräajat (72 artiklassa tarkoitetut)	82
Liite VI	Vastaavuustaulukko	83

I OSASTO

MÄÄRITELMÄT JA SOVELTAMISALA

1 artikla

Määritelmät

1. Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”vakuutusyrityksellä” jokaista yritystä, joka on saanut viranomaisen toimiluvan 4 artiklan mukaisesti;

b) ”sivukonttorilla” jokaista vakuutusyrityksen asioimistoa;

Kaikenlainen pysyvä läsnäolo jäsenvaltion alueella rinnastetaan asioimistoon tai sivukonttoriin, vaikka läsnäolo ei käsitä asioimistoa tai sivukonttoria vaan ainoastaan toimiston, jota hoitaa yrityksen oma henkilökunta tai itsenäisesti toimiva henkilö, jolla on jatkuva valtuus toimia yrityksen lukuun asioimiston tapaan;

c) ”toimipaikalla” yrityksen kotipaikkaa, asioimistoa tai sivukonttoria;

d) ”sitoumuksella” sitoumusta, joka on yksi 2 artiklassa tarkoitetuista vakuutusmuodoista tai toiminnoista;

e) ”kotijäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa sitoumuksen tehneen vakuutusyrityksen kotipaikka sijaitsee;

f) ”jäsenvaltiolla, jossa sivukonttori sijaitsee” jäsenvaltiota, jossa sitoumuksen kattava sivukonttori sijaitsee;

g) ”sitoumusjäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa vakuutuksenottajalla on vakinainen asuinpaikka, tai jos vakuutuksenottaja on oikeushenkilö, jäsenvaltiota, jossa tällä on toimipaikka, johon sopimus liittyy;

h) ”jäsenvaltiolla, jossa palveluja tarjotaan” sitoumusjäsenvaltiota, kun sitoumuksen kattaa toisessa jäsenvaltiossa sijaitseva vakuutusyritys tai sivukonttori;

i) ”määräämisvallalla” neuvoston direktiivin 83/349/ETY ([1]) 1 artiklassa määriteltyä emoyrityksen ja tytäryrityksen välistä yhteyttä tai samanlaista luonnollisen tai oikeushenkilön ja yrityksen välistä yhteyttä;

j) ”määräomistusyhteydellä” yrityksestä suoraan tai välillisesti omistettua osuutta, joka on vähintään 10 prosenttia yrityksen pääomasta tai äänivallasta tai jolla voidaan vaikuttaa huomattavasti sen yrityksen johtamiseen, josta osuus omistetaan.

Tämän määritelmän soveltamiseksi 8 ja 15 artiklan sekä 15 artiklassa tarkoitettujen omistusosuuksien muiden tasojen yhteydessä otetaan huomioon arvopaperien ottamisesta viralliselle pörssilistalle sekä siihen liittyvästä tiedonantovelvollisuudesta 28 päivänä toukokuuta 2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/34/EY ([2]) 92 artiklassa tarkoitettu äänioikeus;

k) ”emoyrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa määriteltyä emoyritystä;

l) ”tytäryrityksellä” direktiivin 83/349/ETY 1 ja 2 artiklassa määriteltyä tytäryritystä; tytäryrityksen tytäryritystä pidetään näiden yritysten johdossa toimivan emoyrityksen tytäryrityksenä;

m) ”säännellyillä markkinoilla”

— markkinoiden sijaitessa jäsenvaltiossa direktiivin 93/22/ETY 1 artiklan 13 kohdassa määriteltyjä säänneltyjä markkinoita, ja

— markkinoiden sijaitessa kolmannessa valtiossa vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion tunnustamia rahoitusmarkkinoita, jotka täyttävät vastaavat vaatimukset. Rahoitusvälineiden, joilla käydään kauppaa näillä markkinoilla, on oltava laadultaan vastaavia niiden välineiden kanssa, joilla käydään kauppaa kyseisen jäsenvaltion yksillä tai useammilla säännellyillä markkinoilla;

n) ”toimivaltaisilla viranomaisilla” kansallisia viranomaisia, joilla lain tai asetuksen nojalla on toimivalta valvoa vakuutusyrityksiä;

o) ”toisiaan vastaavilla varoilla” tietyssä valuutassa täytettävien sitoumusten kattamista samassa valuutassa ilmaistuin tai rahaksi muutettavin varoin;

p) ”varojen sijainnilla” irtaimen tai kiinteän omaisuuden olemassaoloa jäsenvaltiossa, minkä ei kuitenkaan ole katsottava sisältävän vaatimusta, että irtain omaisuus olisi talletettava tai että kiinteään omaisuuteen kohdistuisi rajoittavia toimia, kuten kiinnitysten rekisteröinti; saamisiin perustuvan omaisuuden on katsottava olevan siinä jäsenvaltiossa, jossa saaminen voidaan vaatia maksettavaksi;

q) ”riskisummalla” kuoleman sattuessa maksettavaa summaa, josta vähennetään pääriskin laskennallinen vakuutusmaksuvastuu;

([1]) EYVL L 193, 18.7.1983, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/65/EY (EYVL L 283, 27.10.2001, s. 28).

([2]) EYVL L 184, 6.7.2001, s. 1.

r) ”läheisillä sidoksilla” tilannetta, jossa kahden tai useamman luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä on sidossuhde:

i) omistusyhteyden kautta, eli että yrityksestä suoraan tai välillisesti määräysvallan kautta pidetään hallussa vähintään 20 prosenttia yrityksen äänivallasta tai pääomasta; tai

ii) määräysvallan kautta, millä tarkoitetaan direktiivin 83/349/ETY 1 artiklan 1 ja 2 kohdan kaikissa tapauksissa tarkoitettua emoyrityksen ja tytäryrityksen välistä suhdetta tai samanlaista luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ja yrityksen välistä suhdetta; tytäryrityksen tytäryritys katsotaan näiden yritysten johdossa toimivan emoyrityksen tytäryritykseksi.

Tilanteiden, joissa kaksi luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä tai useampi luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö on määräysvallan kautta pysyvästi sidoksissa yhteen ja samaan henkilöön, katsotaan myös muodostavan läheisen sidoksen tällaisten henkilöiden välille.

2. Silloin kun tässä direktiivissä viitataan euroon, kansalliseen valuuttaan sovellettavan vaihtoarvon on kunkin vuoden 31 päivästä joulukuuta oltava sen lokakuuta edeltävän kuukauden viimeisen päivän arvo, jolta on saatavissa eurovaihtoarvot kaikille asiaan kuuluville yhteisön valuutoille.

2 artikla

Soveltamisala

Tämä direktiivi koskee niiden yritysten ensivakuutustoiminnan aloittamista ja harjoittamista, jotka ovat sijoittautuneet tai jotka aikovat sijoittautua jäsenvaltioon, harjoittaakseen jäljempänä määriteltyä toimintaa:

1) Seuraavat vakuutusliikkeen lajit, kun niitä harjoitetaan sopimusperusteisesti:

a) henkivakuutus, eli se vakuutuslaji, joka käsittää erityisesti vakuutuksen vain tietyn eliniän saavuttamisen varalta, vakuutuksen vain kuoleman varalta, vakuutuksen tietyn eliniän saavuttamisen tai sitä aikaisemman kuoleman varalta, henkivakuutuksen vakuutusmaksujen palautuksineen, vakuutuksen avioliiton varalta, vakuutuksen syntymän varalta;

b) elinkorot;

c) henkivakuutusyritysten harjoittama lisävakuutus, eli erityisesti henkilövahingon, työkyvyttömyys mukaan lukien, varalta otettu vakuutus, vakuutus tapaturman aiheuttaman kuoleman varalta ja vakuutus tapaturman tai sairauden aiheuttaman invaliditeetin varalta, jos näitä eri vakuutusmuotoja myönnetään henkivakuutuksen ohella;

d) Irlannissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa harjoitettava pysyvä sairausvakuutus, jota ei voida irtisanoa (”permanent health insurance”).

2) Seuraava toiminta, milloin se on sopimusperusteista, jos sen valvonta kuuluu niille hallintoviranomaisille, jotka ovat vastuussa yksityisvakuutuksen valvonnasta:

a) tontiinit, joilla tarkoitetaan yhdistysten perustamista tavoitteena kerätä jäseniltä vakuutusmaksuina pääomia ja jakaa myöhemmin täten kertyneet varat eloonjääneille tai vainajan edunsaajille;

b) vakuutusteknisiin laskelmiin perustuvat kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavat sopimukset, joilla tietyn ajan kestäviä ja tietynmääräisiä sitoumuksia otetaan vastuulle sovittua kertamaksua tai etukäteen sovittuja jatkuvia maksuja vastaan;

c) ryhmäeläkerahastojen hoitaminen, eli toiminta, joka käsittää kyseisen yrityksen kohdalla sijoitusten ja erityisesti sellaisten laitosten rahastojen varojen hoitamisen, jotka suorittavat maksuja kuoleman tai eloon jäämisen johdosta tai toiminnan lakkaamisen tai supistumisen sattuessa;

d) c alakohdassa tarkoitettu toiminta, jos siihen liittyy joko pääoman säilymisen tai vähimmäiskoron maksamisen vakuutus;

e) ”Code français des assurances” -lakikokoelman IV kirjan 4 osaston 1 luvussa tarkoitettujen vakuutusyhtiöiden toiminta.

3) Elinikään liittyvä toiminta, josta säädetään tai määrätään sosiaalivakuutuslainsäädännössä, jos vakuutusyritykset harjoittavat tai hoitavat sitä omalla vastuullaan jäsenvaltion lakien mukaisesti.

3 artikla

Poissuljetut liiketoimet ja toimijat

Tämä direktiivi ei koske:

1) 2 artiklan 1 alakohdan c alakohdassa säädetyin poikkeuksin niitä vakuutusluokkia, jotka on mainittu direktiivin 73/239/ETY liitteessä;

2) sellaisten huolto- ja avustuskassojen toimintaa, joiden etuudet määräytyvät käytettävissä olevien varojen mukaan ja joissa jäsenten maksuosuus on etukäteen vahvistettu kiinteäksi;

3) muiden yhteisöjen kuin 2 artiklassa tarkoitettujen yritysten toiminta, jonka tarkoituksena on tarjota etuuksia yritykseen tai yritysryhmään taikka ammattiin tai ammattien ryhmään kuuluville työntekijöille tai yksityisyrittäjille kuoleman tai eloon jäämisen varalta taikka toiminnan lakkaamisen tai supistumisen varalta, riippumatta siitä, kattavatko vakuutusmaksuvastuut aina täysin tästä toiminnasta aiheutuvat sitoumukset;

4) edellä 2 artiklan 3 alakohdassa säädetyin poikkeuksin vakuutusliikettä, joka on osa lakisääteistä sosiaaliturvaa;

5) yhteisöjä, joiden tehtävänä on tarjota etuuksia yksinomaan kuoleman sattuessa, jos tällaisten etuuksien summa ei ylitä yksittäisestä kuolemantapauksesta johtuvia hautajaiskuluja tai jos etuudet tarjotaan luontoissuorituksena;

6) Keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jos:

— niiden yhtiö- tai yhdistysjärjestyksessä on määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä taikka etuuksien pienentämisestä tai avun vaatimisesta muilta henkilöiltä, jotka ovat sitoutuneet tarjoamaan sitä, ja

— tässä direktiivissä tarkoitetusta toiminnasta saatu vuotuinen vakuutusmaksutulo ei kolmena perättäisenä vuonna ylitä 5 miljoonaa euroa. Jos tämä määrä ylittyy kolmena perättäisenä vuonna, tätä direktiiviä sovelletaan neljännestä vuodesta alkaen.

Tämän kohdan säännökset eivät kuitenkaan estä keskinäistä vakuutusyritystä hakemasta toimilupaa tai säilyttämästä lupaansa tämän direktiivin mukaisesti.

7) Saksassa toimivaa "Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen" -nimistä laitosta, ellei sen sääntöjä toiminnan laajuuden osalta muuteta.

8) Tämä direktiivi ei koske eläkevakuutusyritysten eläketoimintaa, josta on säädetty työntekijäin eläkelaissa (TEL) ja siihen liittyvässä muussa Suomen lainsäädännössä, edellyttäen että:

a) eläkevakuutusyhtiöt, joilla Suomen lainsäädännön mukaan on jo oltava erilliset kirjanpito- ja hallintojärjestelmät, perustavat lisäksi liittymispäivästä alkaen oikeudellisesti erilliset yksiköt tämän toiminnan harjoittamista varten;

b) Suomen viranomaiset sallivat ketään syrjimättä jäsenvaltioiden kaikkien kansalaisten ja yhtiöiden harjoittaa Suomen lainsäädännön mukaisesti 2 artiklassa määriteltyä, tähän poikkeukseen liittyvää toimintaa joko:

— omistamalla olemassaolevan vakuutusyhtiön tai -ryhmän taikka osallistumalla siihen,

— perustamalla uusia vakuutusyhtiöitä tai -ryhmiä, mukaan lukien eläkevakuutusyhtiöt, tai osallistumalla niihin;

c) Suomen viranomaiset toimittavat kolmen kuukauden kuluessa liittymispäivästä komission hyväksyttäväksi kertomuksen siitä, mitkä toimenpiteet on toteutettu TEL-toiminnan erottamiseksi Suomen vakuutusyhtiöiden harjoittamasta tavanomaisesta vakuutustoiminnasta tämän direktiivin kaikkien vaatimusten noudattamiseksi.

II OSASTO

HENKIVAKUUTUSTOIMINNAN ALOITTAMISEN EDELLYTYKSET

4 artikla

Toimilupaa koskevat periaatteet

Tässä direktiivissä tarkoitetun toiminnan aloittamiseen on oltava ennalta myönnetty virallinen toimilupa.

Tällaista toimilupaa on haettava kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta:

a) yrityksen, joka perustaa kotipaikkansa tämän jäsenvaltion alueelle, ja

b) yrityksen, joka saatuaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun toimiluvan laajentaa liiketoimintaansa kokonaiseen vakuutusluokkaan tai muihin vakuutusluokkiin.

5 artikla

Toimiluvan soveltamisala

1. Toimilupa on voimassa koko yhteisössä. Sillä sallitaan vakuutusyrityksen harjoittaa liiketoimintaa yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella.

2. Toimilupa myönnetään liitteessä I määriteltyä vakuutusluokkaa varten. Se kattaa koko luokan, jollei hakija halua kattaa kuin osan kyseiseen luokkaan kuuluvista riskeistä.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat rajoittaa yhtä luokkaa varten haetun toimiluvan ainoastaan 7 artiklassa tarkoitetussa toimintasuunnitelmassa määriteltyihin liiketoimiin.

Kukin jäsenvaltio voi myöntää useampia luokkia koskevan toimiluvan sikäli kuin kansallisessa lainsäädännössä sallitaan näiden luokkien samanaikainen harjoittaminen.

6 artikla

Edellytykset toimiluvan saamiseksi

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritykset, jotka hakevat toimilupaa:

a) ovat yhtiömuodoltaan jokin seuraavista:

— Belgian kuningaskunnassa: ”société anonyme”/”naamloze vennootschap”, ”société en commandite par actions”/”commanditaire vennootschap op aandelen”, ”association d'assurance mutuelle”/”onderlinge verzekeringsvereniging”, ”société coopérative”/”coöperatieve vennootschap”,

— Tanskan kuningaskunnassa: ”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”, ”pensionskasser omfattet af lov om forskringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”,

— Saksan liittotasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

— Ranskan tasavallassa: ”société anonyme”, ”société d'assurance mutuelle”, ”institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, ”institution de prévoyance régie par le code rural” ja ”mutuelles régies par le code de la mutualité”,

— Irlannissa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered under the Friendly Societies Acts”,

— Italian tasavallassa: ”società per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione”,

— Luxemburgin suurherttuakunnassa: ”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d'assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Alankomaiden kuningaskunnassa: ”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, vakuutuksenantajat, jotka toimivat nimellä ”Lloyd's”,

— Helleenien tasavallassa: ”ανώνυμη εταιρεία”,

— Espanjan kuningaskunnassa: ”sociedad anónima”, ”sociedad mutua”, ”sociedad cooperativa”, ja

— Portugalin tasavallassa: ”sociedade anónima”, ”mútua de seguros”.

— Itävallan tasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”.

— Suomen tasavallassa: ”keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, ”vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, ”vakuutusyhdistys/försäkringsförening”, ja

— Ruotsin kuningaskunnassa: ”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidigt försäkringsbolag”, ”understödsföreningar”.

Vakuutusyritys voi myös olla yhtiömuodoltaan eurooppayhtiö silloin, kun sellainen on perustettu.

Lisäksi jäsenvaltiot voivat tarvittaessa perustaa julkisoikeudellisia yrityksiä, sikäli kuin näiden yritysten tavoitteena on harjoittaa vakuutusliikettä vastaavilla edellytyksillä kuin yksityisoikeudelliset yritykset.

b) rajoittavat liiketoimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun vakuutusliikkeeseen ja siitä välittömästi johtuvaan liiketoimintaan harjoittamatta muita kaupallisia liiketoimia,

c) esittävät 7 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman,

d) omistavat 29 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston, ja

e) ovat sellaisten henkilöiden tosiasiallisesti johtamia, jotka täyttävät hyvää mainetta, ammattipätevyyttä tai -kokemusta koskevat edellytykset.

2. Jos vakuutusyrityksen ja muun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä vallitsee läheinen sidos, toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan vain, jos sidos ei estä niitä hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

Toimivaltaisten viranomaisten on evättävä toimilupa myös, jos yhteen tai useampaan vakuutusyritykseen läheisesti sidoksissa olevaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavan kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset taikka niiden täytäntöönpanoon liittyvät vaikeudet estävät viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava vakuutusyrityksiä toimittamaan niille tiedot, jotka ne tarvitsevat valvoakseen, että tässä kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritysten hallinnollinen keskustoimipaikka sijaitsee samassa jäsenvaltiossa kuin niiden sääntömääräinen kotipaikka.

4. Vakuutusyrityksen, joka hakee toimilupaa laajentaakseen liiketoimintansa muihin vakuutusluokkiin tai laajentaakseen toimiluvan koskemaan ainoastaan osaa yhteen vakuutusluokkaan sisältyvistä riskeistä, on esitettävä 7 artiklan mukainen toimintasuunnitelma.

Lisäksi sen on esitettävä todisteet siitä, että sillä on 28 artiklassa säädetty solvenssimarginaali ja 29 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu vähimmäistakuurahasto.

5. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden, vakuutusmaksujen ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettyjen teknisten perusteiden sekä lomakkeiden ja muiden painettujen asiakirjojen ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä ilmoittamista, joita vakuutusyritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, kuitenkin ainoastaan vakuutusmatemaattisia periaatteita koskevien kansallisten säännöksien noudattamisen valvomiseksi kotijäsenvaltio saa vaatia vakuutusmaksuperusteiden ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettyjen teknisten perusteiden järjestelmällistä ilmoittamista edellyttäen, että se ei ole vakuutusyrityksen liiketoiminnan harjoittamisen ennakkoedellytys.

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita pitämästä edelleen voimassa tai laatimasta lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa edellytetään perustamisasiakirjan ja yhtiöjärjestyksen hyväksymistä ja muiden tavanomaiseen valvontaan kuuluvien tarpeellisten asiakirjojen tiedoksi antamista.

Komissio antaa neuvostolle kertomuksen tämän kohdan soveltamisesta viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 1999.

6. Edellä 1–5 kohdassa tarkoitetuissa säännöksissä ei saa säätää, että toimilupahakemusta käsiteltäessä on otettava huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.

7 artikla

Toimintasuunnitelma

Edellä 6 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja 4 kohdassa tarkoitetun toimintasuunnitelman on sisällettävä seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) niiden sitoumusten laatu, joita vakuutusyritys aikoo kattaa,

b) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet,

c) erät, joista koostuu vähimmäistakuurahasto,

d) hallinnon ja myyntiverkoston arvioidut perustamiskustannukset ja niiden kattamiseen tarkoitetut varat,

sekä lisäksi kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta, jona liiketoimintaa harjoitetaan:

e) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot ensivakuutuksen sekä tulevan ja menevän jälleenvakuutuksen tuloista ja menoista;

f) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

g) arviot vastuuvelan ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

8 artikla

Osakkeenomistajat ja jäsenet, joilla on määräomistusyhteys

Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät saa myöntää toimilupaa vakuutusliikkeen aloittamiseen, ennen kuin niille on ilmoitettu niiden suoraan tai välillisesti omistajina tai jäseninä olevien luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden nimet, joilla on määräomistusyhteys, ja näiden omistusyhteyksien määrät.

Samojen viranomaisten on evättävä toimilupa, jos viranomaiset, ottaen huomioon, että on tarpeen turvata vakuutusyrityksen vakaa ja järkevä johtaminen, eivät ole vakuuttuneita kyseisten osakkeenomistajien tai jäsenten pätevyydestä.

9 artikla

Toimiluvan epäävä päätös

Päätös, jolla toimilupa evätään, on yksityiskohtaisesti perusteltava ja annettava tiedoksi yritykselle.

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että epäävä päätös voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

Samoin on säädettävä myös niissä tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät ole käsitelleet toimilupahakemusta kuudessa kuukaudessa sen vastaanottamisesta.

III OSASTO

VAKUUTUSLIIKKEEN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

1 luku

Taloudellisen valvonnan periaatteet ja menetelmät

10 artikla

Toimivaltaiset viranomaiset ja valvonnan kohde

1. Vakuutusyrityksen talouden valvonta, mukaan lukien sellaisen liiketoiminnan valvonta, jota yritys harjoittaa joko sivukonttoreiden välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, kuuluu yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan. Jos sitoumusjäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on perusteet katsoa, että vakuutusyrityksen liiketoiminta saattaa vaikuttaa sen vakavaraisuuteen, niiden on ilmoitettava asiasta kyseisen yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kotijäsenvaltion viranomaisten on todennettava, noudattaako yritys tässä direktiivissä määriteltyjä toiminnan vakauden periaatteita.

2. Talouden valvontaan kuuluu erityisesti vakuutusyrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuuden, vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu ja sitä kattavien varojen tarkastaminen kotijäsenvaltiossa annettujen määräysten tai noudatettujen menettelyjen mukaisesti yhteisön tasolla annettujen säännösten nojalla.

3. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisella vakuutusyrityksellä on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä asianmukainen sisäinen tarkastusmenettely.

11 artikla

Toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneiden sivukonttorien valvonta

Jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, on säädettävä, että kun toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut vakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa sivukonttorin välityksellä, kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat ilmoitettuaan siitä ennalta sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, tarkastaa itse tai tähän tarkoitukseen valtuuttamiensa henkilöiden välityksellä paikan päällä yrityksen talouden valvonnan kannalta tarpeellisia tietoja. Sen jäsenvaltion viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat osallistua tähän tarkastamiseen.

12 artikla

Kielto edellyttää pakollista jälleenvakuuttamista

Jäsenvaltiot eivät saa vaatia vakuutusyrityksiä jälleenvakuuttamaan osaa 2 artiklassa tarkoitetusta vakuutusliikkeestään kansallisessa lainsäädännössä nimetyssä yhteisössä tai nimetyissä yhteisöissä.

13 artikla

Kirjanpito, talouden vakautta koskevat tiedot ja tilastotiedot: valvontaa koskeva toimivalta

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki vakuutusyritykset, joilla on kotipaikka sen alueella, laativat yrityksen koko toiminnan, taloudellisen aseman ja vakavaraisuuden kattavan tilinpäätöksen.

2. Jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritykset, joilla on kotipaikka sen alueella, antavat määräajoin asiakirjat ja tilastolliset asiakirjat, jotka ovat tarpeen valvontaa varten. Toimivaltaisten valvontaviranomaisten on toimitettava toisilleen valvonnassa tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittava toimivalta ja keinot niiden vakuutusyritysten liiketoiminnan valvomiseksi, joilla on kotipaikka sen alueella, mukaan lukien tämän alueen ulkopuolella harjoitettavan liiketoiminnan valvominen, tätä liiketoimintaa koskevien neuvoston direktiivien mukaisesti ja niiden soveltamiseksi.

Tämän toimivallan ja keinojen on erityisesti annettava toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus:

a) perehtyä yksityiskohtaisesti vakuutusyrityksen tilaan ja koko liiketoimintaan, erityisesti:

   — keräämällä tietoja tai vaatimalla vakuutusliikettä koskevien asiakirjojen esittämistä, ja

   — suorittamalla tarkastuksia vakuutusyrityksen toimitiloissa,

b) toteuttaa vakuutusyrityksen, sen hallituksen jäsenten tai johtajien tai yrityksessä määräämisvaltaa käyttävien henkilöiden osalta kaikki asianmukaiset ja tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yrityksen liiketoiminta on niiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaista, joita yrityksen on noudatettava kussakin jäsenvaltiossa, ja erityisesti toimintasuunnitelman mukaista, jos se on pakollinen, samoin kuin sen varmistamiseksi, että vakuutettujen etuja vaarantavat epäkohdat ehkäistään tai poistetaan, ja

c) turvata näiden toimenpiteiden toteuttaminen, jos tarpeellista pakkotoimin ja tarvittaessa oikeusteitse.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on mahdollisuus saada kaikkia edustajien hallussa olevia sopimuksia koskevat tiedot.

14 artikla

Vakuutuskannan luovutus

1. Kansallisessa lainsäädännössä säädetyin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on annettava vakuutusyrityksille, joiden kotipaikka on sen alueella, lupa luovuttaa joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehtyjen vakuutussopimustensa vakuutuskanta kokonaan tai osittain yhteisön alueelle sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos vastaanottavan yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset vahvistavat, että jälkimmäisellä yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen riittävä solvenssimarginaali.

2. Jos sivukonttori aikoo luovuttaa joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehtyjen vakuutussopimustensa vakuutuskannan kokonaan tai osittain, on kuultava sitä jäsenvaltiota, jossa sivukonttori sijaitsee.

3. Luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on annettava 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa lupa luovutukselle saatuaan sitoumusjäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten suostumuksen.

4. Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita asiassa on kuultu, on annettava lausuntonsa tai suostumuksensa luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille tiedoksi kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta; jos ne viranomaiset, joita asiassa on kuultu, eivät ole antaneet määräajassa vastausta, katsotaan, että vastauksen puuttuminen vastaa tämän antamaa myönteistä lausuntoa tai hiljaista suostumusta.

5. Tämän artiklan mukaisesti hyväksytty luovutus julkistetaan kansallisen lainsäädännön edellyttämällä tavalla sitoumusjäsenvaltiossa. Tämä luovutus on välittömästi voimassa vakuutuksenottajiin, vakuutettuihin ja niihin muihin henkilöihin nähden, joilla on siirretyistä sopimuksista johtuvia oikeuksia tai velvoitteita.

Tämä säännös ei vaikuta jäsenvaltioiden oikeuteen antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus irtisanoa sopimus määräajassa luovutuksesta.

15 artikla

Määräomistusyhteys

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, joka aikoo hankkia omistukseensa suoraan tai välillisesti määräomistusyhteyden vakuutusyrityksestä, on ilmoitettava ennalta siitä ja omistusyhteyden määrästä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kunkin luonnollisen tai oikeushenkilön on myös ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille aikomuksestaan lisätä määräomistusyhteyttään siten, että hänen osuutensa äänistä tai osakepääomasta on vähintään 20, 33 tai 50 prosenttia tai suurempi taikka siten, että vakuutusyrityksestä tulee tämän tytäryritys.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla on enintään kolme kuukautta ensimmäisessä alakohdassa säädetyn ilmoituksen päivämäärästä vastustaa kyseistä suunnitelmaa, jos ne eivät ole kyseisen vakuutusyrityksen järkevän ja vakaan johtamisen huomioon ottamiseksi vakuuttuneita ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun henkilön pätevyydestä. Jos toimivaltaiset viranomaiset eivät vastusta kyseistä suunnitelmaa, ne voivat vahvistaa enimmäismääräajan kyseisen hankkeen toteuttamiselle.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön, joka aikoo luopua suoraan tai välillisesti omistamastaan määräomistusyhteydestä vakuutusyrityksessä, on ilmoitettava ennalta siitä ja arvioidun omistusyhteyden määrästä kyseisen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kunkin luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön on myös ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille aikomuksestaan vähentää määräomistusyhteyttään siten, että tämän osuus äänivallasta tai osakepääomasta on vähemmän kuin 20, 33 tai 50 prosenttia tai siten, että vakuutusyritys lakkaa olemasta tämän tytäryritys.

3. Kun vakuutusyritykset ovat saaneet tiedon niiden omaa pääomaa koskevien omistusyhteyksien hankinnoista tai luovuttamisista, joiden vuoksi omistusyhteys on 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua rajoitusta suurempi tai pienempi, niiden on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

Vakuutusyritysten on myös vähintään kerran vuodessa ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille määräomistusyhteyksiä omistavien osakkaiden tai jäsenten nimet sekä kyseisten omistusten suuruudet sellaisina kuin ne ilmenevät vuosittaisessa yhtiökokouksessa käytettävissä olevista tiedoista tai pörssilistalla olevaa yhtiöitä koskevien velvoitteiden perusteella saaduista tiedoista.

4. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tapauksissa, joissa 1 kohdassa tarkoitettujen henkilöiden määräämisvalta on omiaan haittaamaan vakuutusyrityksen järkevää ja vakaata johtamista, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toteutettava aiheelliset toimenpiteet tämän tilanteen lopettamiseksi. Näihin toimenpiteisiin voivat kuulua esimerkiksi kiellot ja velvoitteet, hallituksen jäseniin ja johtajiin kohdistetut seuraamukset tai kyseisten osakkaiden tai jäsenten omistamiin osakkeisiin liittyvän äänivallan käytön väliaikainen keskeyttäminen.

Samanlaisia toimenpiteitä on sovellettava luonnollisiin henkilöihin tai oikeushenkilöihin, jotka eivät noudata 1 kohdassa tarkoitettua ennakkoilmoitusvelvoitetta. Kun omistusyhteys on hankittu toimivaltaisten viranomaisten vastustuksesta huolimatta, jäsenvaltioiden on muista käytettävistä seuraamuksista huolimatta määrättävä joko vastaavan äänivallan käyttämisen keskeyttämisestä väliaikaisesti tai annettujen äänien mitätöinnistä taikka mahdollisuudesta mitätöidä ne.

16 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita, koskee salassapitovelvollisuus. Tämä salassapitovelvollisuus merkitsee, että luottamuksellisia tietoja, jotka nämä saavat tehtäviään suorittaessaan, ei saa ilmaista kenellekään eikä millekään viranomaiselle muutoin kuin sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, että tiettyä yritystä ei voida tunnistaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rikosoikeudellisten säännösten soveltamista.

Kun vakuutusyritys on asetettu konkurssiin tai pakolliseen selvitystilaan, luottamuksellisia tietoja, jotka eivät koske yrityksen pelastamisessa mukana olevia kolmansia osapuolia, voidaan kuitenkin ilmaista siviilioikeudellisessa menettelyssä.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään ei estä eri jäsenvaltioiden toimivaltaisia viranomaisia vaihtamasta tietoja vakuutusyrityksiin sovellettavien direktiivien mukaisesti. Näitä tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus.

3. Jäsenvaltiot voivat tehdä yhteistyösopimuksia, jotka koskevat tietojen vaihtoa kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten tai kolmansien maiden 5 ja 6 kohdassa määriteltyjen viranomaisten ja elinten kanssa vain, jos luovutettujen tietojen salassapito taataan vähintään tässä artiklassa esitetyllä tavalla. Tietojen vaihdon on tapahduttava mainittujen viranomaisten tai elinten valvontatehtävän suorittamiseksi.

Jos tiedot ovat peräisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa ilmaista ilman niiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, jotka ovat ne luovuttaneet, eikä niitä saa luovuttaa muihin tarkoituksiin kuin mihin mainitut viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

4. Toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja 1 ja 2 kohdan mukaisesti voivat käyttää niitä ainoastaan virkatoimiensa hoitamisessa:

— tutkiakseen, onko vakuutusliikkeen aloittamista koskevat edellytykset täytetty ja helpottaakseen tällaisen liiketoiminnan harjoittamisen valvontaa, erityisesti vakuutusteknisen vastuuvelan, solvenssimarginaalin, hallinto- ja kirjanpitomenetelmien sekä sisäisen tarkastuksen menetelmien osalta, tai

— määrätäkseen seuraamuksia, tai

— haettaessa muutosta toimivaltaisten viranomaisten päätökseen hallinnollisessa muutoksenhaussa, taikka

— tuomioistuinkäsittelyssä, joka on saatettu vireille 67 artiklan mukaisesti tai tämän direktiivin tai muiden vakuutusyritysalaa koskevien direktiivien erityissäännösten mukaisesti.

5. Mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään ei estä tietojen vaihtoa jäsenvaltiossa, kun samassa jäsenvaltiossa on kaksi tai useampia toimivaltaisia viranomaisia, tai jäsenvaltioiden kesken, kun tietoja vaihtavat toimivaltaiset viranomaiset ja:

— luottolaitosten ja muiden rahoituslaitosten virallisesta valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset,

— vakuutusyritysten likvidaatio- ja konkurssimenettelyihin sekä muihin vastaaviin menettelyihin osalliset elimet, ja

— vakuutusyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisestä tilintarkastuksesta vastaavat henkilöt,

valvontatehtävien suorittamiseksi tai näiden tehtävien suorittamisessa välttämättömien tietojen luovuttamiseksi elimille, jotka hoitavat pakollista selvitysmenettelyä tai takuurahastoa. Näiden viranomaisten, elinten ja henkilöiden saamia tietoja koskee 1 kohdassa tarkoitettu salassapitovelvollisuus.

6. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja:

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyritysten likvidaatio- ja konkurssimenettelyyn sekä muuhun vastaavaan menettelyyn osallisina olevien elinten valvonnasta; tai

— sellaisten viranomaisten kesken, jotka ovat vastuussa vakuutusyritysten, luottolaitosten, sijoituspalveluyritysten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta; tai

— vakuutusyritysten riippumattomien vakuutusmatemaatikkojen kesken, jotka suorittavat näiden yritysten valvontaa, ja näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevien elinten kesken.

Ensimmäisessä alakohdassa olevia säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tarkastuksen tai valvonnan suorittamiseen;

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus;

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa ilmaista ainoastaan tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

7. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat rahoitusjärjestelmän vakauden, mukaan lukien sen eheys, lujittamiseksi sallia tietojen vaihdon toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai elinten kesken, jotka lainsäädännön mukaisesti ovat vastuussa yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkimisesta.

Ensimmäisessä alakohdassa olevia säännöksiä käyttävän jäsenvaltion on vaadittava, että vähintään seuraavat edellytykset täytetään:

— tietoja käytetään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tehtävän hoitamiseen.

— näin saatuja tietoja koskee 1 kohdassa säädetty salassapitovelvollisuus;

— jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa ilmaista ainoastaan tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaisella suostumuksella ja tarvittaessa ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai elimet turvautuvat jäsenvaltiossa havainto- tai tutkintatehtävänsä suorittamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty tähän tehtävään ja jotka eivät ole julkisessa tehtävässä, oikeus vaihtaa tietoja, josta säädetään ensimmäisessä alakohdassa, voidaan ulottaa näihin henkilöihin toisessa alakohdassa säädetyin edellytyksin.

Toisen alakohdan kolmannen luetelmakohdan soveltamista varten ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen viranomaisten tai elinten on ilmoitettava tiedot antaneille toimivaltaisille viranomaisille niiden henkilöiden nimet ja yksityiskohtaiset tehtävät, joille tiedot toimitetaan.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille niiden viranomaisten, henkilöiden ja elinten nimet, joille tämän kohdan nojalla voidaan antaa tietoja.

Komissio laatii ennen 31 päivää joulukuuta 2000 kertomuksen tämän kohdan soveltamisesta.

8. Jäsenvaltiot saavat antaa toimivaltaisille viranomaisille luvan toimittaa:

— keskuspankeille ja rahapoliittisina viranomaisina samanlaisen tehtävän omaaville muille elimille,

— tarvittaessa muille maksujärjestelmien valvonnasta vastuussa oleville viranomaisille

niiden tehtävän hoitamiseksi tarkoitettuja tietoja ja antaa näille viranomaisille tai elimille luvan toimittaa toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 4 kohdassa mainittuihin tarkoituksiin. Näin saatuja tietoja koskee tässä artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus.

9. Sen estämättä, mitä 1 ja 4 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat lisäksi lainsäädännössä säädetyin edellytyksin sallia tiettyjen tietojen ilmaisemisen muille keskushallinnon yksiköille, jotka vastaavat luotto- ja rahoituslaitosten, sijoituspalvelujen ja vakuutusyritysten valvontaa koskevasta lainsäädännöstä, sekä näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

Näitä tietoja voidaan kuitenkin antaa ainoastaan, kun se on tarpeellista toiminnan vakauden valvomiseksi.

Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 2 ja 5 kohdan mukaisesti ja 11 artiklassa tarkoitetussa paikan päällä tapahtuneessa tarkastuksessa saatuja tietoja ei saa ilmaista tässä kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa, jollei siihen ole saatu erityistä suostumusta tiedot antaneelta toimivaltaiselta viranomaiselta tai sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa paikan päällä tapahtunut tarkastus suoritettiin.

17 artikla

Tilintarkastajien tehtävät

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä vähimmäisvaatimuksena, että:

a) jokainen henkilö, joka on neuvoston direktiivin 84/253/ETY ([1]) mukaisesti valtuutettu ja joka suorittaa vakuutusyrityksessä neuvoston direktiivin 78/660/ETY ([2]) 51 artiklassa, direktiivin 83/349/ETY 37 artiklassa tai neuvoston direktiivin 85/611/ETY ([3]) 31 artiklassa tarkoitettua tehtävää tai muuta lakisääteistä tehtävää, on velvollinen viipymättä ilmoittamaan toimivaltaisille viranomaisille tuota yritystä koskevista seikoista tai päätöksistä, jotka hän on saanut tietoonsa tehtäväänsä suorittaessaan ja jotka saattavat:

   — olennaisesti rikkoa lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään toimilupaa koskevista edellytyksistä tai jotka erityisesti koskevat vakuutusyritysten toiminnan harjoittamista, tai

   — vaikuttaa vakuutusyrityksen toiminnan jatkumiseen tai

   — johtaa tilien vahvistamatta jättämiseen tai varausten esittämiseen;

b) tällainen henkilö on samoin velvollinen ilmoittamaan seikoista ja päätöksistä, jotka hän saa tietoonsa suorittaessaan a alakohdassa tarkoitettua tehtävää yrityksessä, jolla on määräämisvallasta johtuvat läheiset sidokset siihen vakuutusyritykseen, jossa hän suorittaa edellä mainittua tehtävää.

([1]) EYVL L 126, 12.5.1984, s. 20.

([2]) EYVL L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/65/EY (EYVL L 283, 27.10.2001, s. 28).

([3]) EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/108/EY (EYVL L 41, 13.2.2002, s. 35).

2. Sopimuksessa taikka laissa, asetuksessa tai hallinnollisessa määräyksessä olevan tietojen ilmaisemista koskevan rajoituksen rikkomisena ei pidetä sitä, että direktiivin 84/253/ETY mukaisesti valtuutettu henkilö vilpittömässä mielessä ilmaisee 1 kohdassa tarkoitetun tiedon tai päätöksen toimivaltaiselle viranomaiselle, eikä tästä saa aiheutua seuraamuksia kyseiselle henkilölle.

18 artikla

Henki- ja vahinkovakuutusliikkeen harjoittaminen

1. Mikään yritys ei voi saada samanaikaisesti toimilupaa sekä tämän direktiivin että direktiivin 73/239/ETY mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 ja 7 kohdan soveltamista.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat määrätä, että:

— yritykset, jotka ovat saaneet toimiluvan tämän direktiivin nojalla voivat myös saada toimiluvan direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan mukaisesti kyseisen direktiivin liitteessä olevissa luokissa 1 ja 2 tarkoitettujen riskien kattamiseen,

— yritykset, jotka ovat saaneet toimiluvan direktiivin 73/239/ETY 6 artiklan mukaisesti ainoastaan kyseisen direktiivin liitteessä olevissa luokissa 1 ja 2 tarkoitettujen riskien kattamiseen, voivat saada toimiluvan tämän direktiivin nojalla,

3. Jollei 6 kohdasta muuta johdu, 2 kohdassa tarkoitetut yritykset ja ne yritykset, jotka

— 1 päivänä tammikuuta 1981 Kreikassa olevan toimiluvan perusteella,

— 1 päivänä tammikuuta 1986 Espanjassa ja Portugalissa olevan toimiluvan perusteella,

— 1 päivänä tammikuuta 1995 Itävallassa, Suomessa ja Ruotsissa olevan toimiluvan perusteella,

— 15 päivänä maaliskuuta 1979 muualla olevien toimilupien perusteella

harjoittavat samanaikaisesti sekä tässä direktiivissä että direktiivissä 73/239/ETY tarkoitettua liiketoimintaa, voivat jatkaa edelleenkin kyseisten toimintojen harjoittamista samanaikaisesti edellyttäen, että kumpaakin liiketoimintaa johdetaan erikseen tämän direktiivin 19 artiklan mukaisesti.

4. Jäsenvaltiot voivat säätää, että 2 kohdassa tarkoitettujen yritysten on noudatettava koko liiketoiminnassaan tilinpäätössääntöjä, jotka koskevat tämän direktiivin mukaisesti toimiluvan saaneita vakuutusyrityksiä. Kunnes myöhempi yhteensovittaminen toteutetaan, jäsenvaltiot voivat myös säätää, että yrityksen selvitystilaa koskevien säännösten osalta 2 kohdassa tarkoitettujen yritysten harjoittamaa, direktiivin 73/239/ETY liitteessä luokissa 1 ja 2 lueteltuihin riskeihin liittyvää liiketoimintaa koskevat henkivakuutusliikkeen harjoittamiseen sovellettavat säännökset.

5. Kun yrityksellä, joka harjoittaa direktiivin 73/239/ETY liitteessä tarkoitettua liiketoimintaa, on taloudellisia, kaupallisia tai hallinnollisia yhteyksiä tässä direktiivissä tarkoitettua liiketoimintaa harjoittavan vakuutusyrityksen kanssa, niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joiden alueella näillä yrityksillä on kotipaikka, on huolehdittava, että kyseisten yritysten väliset sopimukset tai muut menojen ja tulojen jaotteluun mahdollisesti vaikuttavat järjestelyt eivät vääristä kyseisten yritysten kirjanpitoa.

6. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että vakuutusyritykset, joilla on kotipaikka niiden alueella, lopettavat jäsenvaltion määräämässä ajassa niiden toimintojen samanaikaisen harjoittamisen, joita ne harjoittavat 3 kohdassa tarkoitettuina päivinä.

7. Tämän artiklan määräyksiä tarkistetaan komission neuvostolle jättämän kertomuksen perusteella, selvitystilaa koskevien säännösten myöhemmän yhteensovittamisen perusteella ja joka tapauksessa ennen 31 päivää joulukuuta 1999.

19 artikla

Henki- ja vahinkovakuutusliikkeen toiminnan johtamisen eriyttäminen

1. Edellä 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu erillinen johto on järjestettävä siten, että tässä direktiivissä tarkoitettu toiminta pidetään erillään direktiivissä 73/239/ETY tarkoitetusta toiminnasta, jotta:

— ei vahingoitettaisi yhtäältä henkivakuutuksenottajien eikä toisaalta vahinkovakuutuksenottajien etuja ja varsinkin, jotta henkivakuutuksen tuotot hyödyttäisivät henkivakuutuksenottajia ikään kuin yritys harjoittaisi vain henkivakuutusliikettä,

— kumpikaan toiminta eli tämän direktiivin ja direktiivin 73/239/ETY mukainen toiminta ei vastaisi toisen toiminnan taloudellisista vähimmäisvelvoitteista, varsinkaan solvenssimarginaalista.

Jos kuitenkin taloudelliset vähimmäisvelvoitteet täyttyvät ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyin edellytyksin ja toimivaltainen viranomainen on siitä tietoinen, vakuutusyritys voi käyttää jompaan kumpaan toimintaan niitä solvenssimarginaalin eriä, jotka ovat vielä käytettävissä.

Toimivaltaisten viranomaisten on tarkastamalla kummankin toiminnan tulokset varmistettava, että tämän kohdan säännöksiä noudatetaan.

2. a) Kirjanpitoa on hoidettava siten, että se osoittaa kummankin toiminnan, henki- ja vahinkovakuutusliikkeen, tuloksen lähteet. Tämän vuoksi kaikki tuotot (varsinkin vakuutusmaksut, jälleenvakuuttajien suoritukset ja sijoitustulot) ja kulut (varsinkin vakuutussuoritukset, vakuutusteknisen vastuuvelan lisäykset, jälleenvakuutusmaksut, vakuutustoiminnan liikekulut) on esitettävä erikseen alkuperän mukaan. Kumpaankin toimintaan liittyvien yhteisten erien vienti on suoritettava toimivaltaisen valvontaviranomaisen hyväksymien jakoperusteiden mukaisesti.

b) Kirjanpidon perusteella vakuutusyritysten on laadittava selvitys, jossa selvästi osoitetaan erät, jotka muodostuvat kunkin solvenssimarginaalin tämän direktiivin 27 artiklan ja direktiivin 73/239/ETY 16 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

3. Jos jommankumman toiminnan solvenssimarginaali on riittämätön, toimivaltaisten viranomaisten on sovellettava tähän toimintaan asianomaisessa direktiivissä säädettyjä toimenpiteitä riippumatta siitä, mikä on toisen toiminnan tulos. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan ensimmäisen alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään, näihin toimenpiteisiin saattaa sisältyä luvan antaminen siirtoon toimintojen välillä.

2 luku

Vakuutusteknistä vastuuvelkaa ja sen kattamista koskevat säännöt

20 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvelan muodostaminen

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että jokainen vakuutusyritys muodostaa koko liiketoimintansa osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, mukaan lukien laskennallinen vakuutusmaksuvastuu.

Tämän vakuutusteknisen vastuuvelan määrä määräytyy seuraavien periaatteiden mukaisesti:

A. i) Henkivakuutuksen vakuutustekninen vastuuvelka lasketaan riittävän turvaavan prospektiivisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki myöhemmät velvoitteet kussakin voimassa olevassa vakuutussopimuksessa noudatettavien ehtojen mukaisesti ja erityisesti:

— kaikki taatut suoritukset, mukaan lukien taatut takaisinostoarvot,

— lisäedut, joihin vakuutuksenottajilla on jo oikeus joko yhdessä tai kukin osaltaan erikseen näiden saavutettujen, ilmoitettujen, ositettujen lisäetujen laadusta huolimatta,

— kaikki vaihtoehdot, joihin vakuutuksenottajalla on oikeus vakuutussopimuksen ehtojen mukaan,

— liikekulut, mukaan lukien palkkiot;

ottaen huomioon myös myöhemmät vakuutusmaksut,

ii) retrospektiivistä menetelmää voidaan käyttää, jos voidaan osoittaa, että tämän menetelmän tuloksena saatu vakuutustekninen vastuuvelka ei ole pienempi kuin riittävän varovaista prospektiivistä menetelmää käyttäen saatu määrä, tai jos prospektiivistä menetelmää ei voida käyttää kyseiseen sopimuslajiin,

iii) varovainen laskentamenetelmä ei tarkoita todennäköisimmiksi katsottuihin oletuksiin perustuvaa menetelmää, mutta sen on varattava kohtuullinen marginaali erilaisten tekijöiden epäedullisten poikkeamien osalta,

iv) vakuutusteknisen vastuuvelan laskentamenetelmän on oltava varovainen myös vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavien varojen arvostamismenetelmän osalta,

v) vakuutustekninen vastuuvelka on laskettava kunkin vakuutussopimuksen osalle erikseen. Kohtuullisten arvioiden tai yleistysten käyttö on kuitenkin sallittu, kun voidaan olettaa, että ne antavat suunnilleen saman tuloksen kuin erilliset laskelmat. Erillisen laskennan periaate ei estä muodostamasta ylimääräistä vastuuvelkaa niiden yleisten riskien osalta, joita ei katsota erillisiksi, ja

vi) kun vakuutussopimuksen takaisinostoarvo on taattu, tämän sopimuksen vakuutusmaksuvastuuosuuden on oltava aina vähintään yhtä suuri kuin samana ajankohtana taattu takaisinostoarvo.

B. Käytettävä korkokanta on valittava varovasti. Se on vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antamien määräysten mukaisesti seuraavia periaatteita soveltaen:

a) Kaikkien sopimusten osalta vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava yksi tai useampia enimmäiskorkoja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:

i) kun sopimuksiin sisältyy korkotakuu, yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava yksi enimmäiskorko. Tämä korko voi olla eri korko kuin sopimuksessa merkitty riippuen käytetystä valuutasta edellyttäen, että se on enintään 60 prosenttia sen valtion liikkeeseen laskemien joukkovelkakirjojen korosta, jonka valuutassa sopimus on merkitty.

Jos jäsenvaltio ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen soveltamiseksi päättää vahvistaa enimmäiskoron niiden sopimusten osalta, jotka on merkitty toisen jäsenvaltion valuutassa, tämän on ensin neuvoteltava sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa, jonka valuutassa sopimus on merkitty;

ii) kun vakuutusyrityksen varoja ei ole kuitenkaan arvostettu hankintahintaansa, jäsenvaltio voi säätää, että voidaan laskea yksi tai useampi enimmäiskorko ottaen huomioon kyseisenä ajankohtana omistettujen asianomaisten varojen tuotto, josta on vähennetty turvaavuuden edellyttämä marginaali ja, erityisesti jatkuvamaksuisten sopimusten osalta, ottaen lisäksi huomioon tulevien varojen ennakoitu tuotto. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vahvistettava turvaavuuden edellyttämä vähennys ja tulevien varojen arvioituun tuottoon sovellettava enimmäiskorko tai sovellettavat enimmäiskorkokannat;

b) enimmäiskoron vahvistaminen ei tarkoita, että vakuutusyrityksen on käytettävä niin korkeaa korkoa;

c) kotijäsenvaltio voi päättää, ettei a alakohtaa sovelleta seuraaviin sopimusluokkiin:

— sijoitussidonnaiset sopimukset,

— enintään kahdeksaksi vuodeksi tehdyt kertamaksuiset sopimukset,

— sopimukset, joihin ei liity oikeutta lisäetuihin, ja eläkesopimukset, joilla ei ole takaisinostoarvoa.

Valittaessa turvaavaa korkokantaa ensimmäisen alakohdan toisessa ja kolmannessa luetelmakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa voidaan ottaa huomioon sopimukseen merkitty valuutta ja yrityksen hallussa olevat vastaavat varat, sekä kun yrityksen varat on arvostettu käypään arvoonsa, tulevien varojen arvioitu tuotto.

Käytetty korko ei saa missään tapauksessa ylittää varojen tuottoa, joka on laskettu kotijäsenvaltion tilinpäätöstä koskevien määräysten mukaisesti ja josta on tehty kohtuullinen vähennys;

d) jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritys tekee tilinpäätöksessään varauksen vakuutuksenottajien osalta tehtyjen korkositoumusten kattamiseksi, kun yrityksen varojen nykyinen tai arvioitu tuotto ei riitä kattamaan näitä sitoumuksia;

e) edellä a alakohdan mukaisesti vahvistetut enimmäiskorot on ilmoitettava komissiolle ja niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, jotka sitä pyytävät.

C. Tilastolliset arviointiperusteet ja kuluja vastaavat perusteet on valittava varovaisesti ottaen huomioon sitoumusvaltio, vakuutusmuoto ja ennakoidut hallintokulut ja palkkiot.

D. Niiden vakuutussopimusten osalta, joihin liittyy oikeus lisäetuihin, voidaan vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmässä joko välittömästi tai välillisesti ottaa huomioon kaikki myöhempien lisäetujen lajit yhtenäisellä tavalla muiden myöhempää kehitystä koskevien oletusten ja nykyisen lisäetujen laskentamenetelmän kanssa.

E. Myöhempiä kuluja koskeva vastuu voi olla välillinen, esimerkiksi siten, että tulevista vakuutusmaksuista vähennetään kuormitusosuudet. Välillinen tai välitön nimenomainen kokonaisvarautuminen ei kuitenkaan saa olla kyseisten tulevien kulujen varovaista arviota pienempi.

F. Vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmä ei saa vaihtua vuosittain menetelmän tai laskentaperusteiden satunnaisten muutosten vuoksi ja sen on oltava sellainen, että lisäetuja saadaan kohtuullisesti kunkin vakuutussopimuksen voimassaolon ajan.

2. Vakuutusyrityksen on pidettävä yleisön saatavilla perusteet ja menetelmät, joita käytetään vakuutusteknisen vastuuvelan arvioimiseksi, mukaan lukien lisäeduista aiheutuva vastuu.

3. Kotijäsenvaltion on vaadittava kultakin vakuutusyritykseltä, että sen koko vakuutusliikettä koskeva vakuutustekninen vastuuvelka katetaan toisiaan vastaavilla varoilla 26 artiklan mukaisesti. Kun on kyse Euroopan yhteisössä harjoitettavista liiketoimista, näiden varojen on sijaittava yhteisössä. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia, että vakuutusyritykset sijoittavat varansa tiettyyn jäsenvaltioon. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin myöntää lievennyksiä varojen sijaintia koskeviin sääntöihin.

4. Jos kotijäsenvaltio sallii, että vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen voidaan käyttää saatavia jälleenvakuutuksenantajilta, sen on vahvistettava sallittu prosenttiosuus. Tässä tapauksessa se ei saa määrätä näiden saatavien sijaintipaikkaa.

21 artikla

Uutta liikettä koskevat vakuutusmaksut

Uutta liikettä koskevien vakuutusmaksujen on oltava nykyisten järkevien vakuutusmatemaattisten oletusten mukaisesti riittävät, jotta vakuutusyritykset voivat täyttää kaikki sitoumuksensa ja erityisesti muodostaa riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan.

Tätä varten voidaan ottaa huomioon kaikki vakuutusyrityksen taloudellista tilaa koskevat näkökohdat kuitenkin siten, että muiden varojen kuin vakuutusmaksujen ja niille saadun tuoton osuus ei saa olla järjestelmällistä ja pysyvää siten, että se saattaisi pitkällä aikavälillä vaarantaa yrityksen vakavaraisuuden.

22 artikla

Vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat

Vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavissa varoissa on otettava huomioon yrityksen harjoittaman liiketoiminnan laatu vakuutusyrityksen sijoitusten varmuuden, tuoton ja rahaksi muutettavuuden turvaamiseksi ja yrityksen on huolehdittava näiden sijoitusten monipuolisuudesta sekä riittävästä hajauttamisesta.

23 artikla

Sallittujen varojen luokat

1. Kotijäsenvaltio voi antaa vakuutusyritykselle luvan kattaa vakuutusteknisen vastuuvelkansa yksinomaan seuraaviin luokkiin kuuluvilla varoilla:

A. Sijoitukset

a) joukkovelkakirjat, arvopaperit ja muut raha- ja pääomamarkkinavälineet,

b) lainat,

c) osakkeet ja muut vaihtuvatuottoiset omistusyhteydet,

d) osuudet arvopaperien yhteissijoitusyrityksissä ja muissa sijoitusrahastoissa, ja

e) maa-alueet, rakennukset ja kiinteään omaisuuteen kohdistuvat oikeudet.

B. Saatavat

f) saatavat jälleenvakuutuksenantajalta, mukaan lukien jälleenvakuutuksenantajien osuudet vakuutusteknisestä vastuuvelasta,

g) jälleenvakuutustalletteet ja saatavat jälleenvakuutuksen ottavilta yrityksiltä,

h) ensi- ja jälleenvakuutusliikkeestä johtuvat saatavat vakuutuksenottajilta ja vakuutusedustajilta,

i) vakuutuskirjaa koskevat ennakot,

j) veronpalautussaatavat, ja

k) saatavat takuurahastoilta.

C. Muut varat

l) muu aineellinen omaisuus kuin maa-alueet ja rakennukset, arvostettuna varovaisen kuoletuksen perusteella.

m) pankkisaamiset ja käteisvarat, talletukset luottolaitoksissa ja muissa laitoksissa, joilla on toimilupa vastaanottaa talletuksia,

n) aktivoidut hankintamenot,

o) kertyneet, mutta ei erääntyneet korot ja vuokrat, muut siirtosaamiset ja ennakkomaksut, ja

p) kiinteään omaisuuteen liittyvät oikeudet.

2. Lloyd's -nimisen vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta varojen luokkiin kuuluvat myös Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY ([1]) mukaisten luottolaitosten tai vakuutusyritysten antamat takuut ja remburssit sekä henkivakuutussopimuksista johtuvat todennettavat määrät siltä osin kuin ne vastaavat jäsenille kuuluvia varoja.

3. Tiettyjen varojen tai tietyn varojen luokan sisällyttäminen 1 kohdassa vahvistettuun luetteloon ei tarkoita sitä, että kaikki nämä varat voidaan ilman eri toimenpiteitä hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset hyväksyttävien varojen käyttöä koskevista edellytyksistä; tämän vuoksi se voi vaatia esinevakuuden tai takauksen erityisesti jälleenvakuutuksenantajilta oleville saataville.

Määräyksiä antaessaan ja soveltaessaan kotijäsenvaltion on erityisesti huolehdittava seuraavien periaatteiden noudattamisesta:

i) vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat on arvostettava vähennettynä niitä hankittaessa syntyneillä veloilla,

ii) kaikki varat on arvostettava varovaisesti ottaen huomioon riski, ettei niitä saada muutettua rahaksi. Erityisesti muu aineellinen omaisuus kuin maa-alueet ja rakennukset voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne on arvostettu varovaisen kuoletuksen perusteella,

iii) lainat yrityksille, valtioille tai kansainvälisille järjestöille, paikallisille tai alueellisille hallinnolle taikka luonnollisille henkilöille voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne antavat riittävät takuut niiden suojasta, perustuvatpa ne lainanottajan asemaan, kiinnitykseen, pankkitakaukseen tai vakuutusyrityksen myöntämään takaukseen tai muunlaiseen vakuuteen,

([1]) EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1. Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2000/28/EY (EYVL L 275, 27.10.2000, s. 37).

iv) johdannaisrahoitusvälineitä, kuten optioita, termiinejä ja vaihtosopimuksia voidaan käyttää, kun on kyse vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavista varoista, siltä osin kuin ne osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai sallivat sijoitusten tehokkaan hoidon. Nämä rahoitusvälineet on arvostettava varovaisesti ja ne voidaan ottaa huomioon arvostettaessa niitä varoja, johon ne liittyvät,

v) arvopaperit, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos ne voidaan muuttaa rahaksi lyhyessä ajassa, tai jos on kyse omistuksista luottolaitoksissa, vakuutusyrityksissä, jotka sallitaan 6 artiklan mukaisesti, tai samaan jäsenvaltioon sijoittautuneissa sijoitusyrityksissä,

vi) saatavat kolmansilta henkilöiltä voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, kun niistä on vähennetty velat kyseiselle kolmannelle,

vii) vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi hyväksyttyjen saatavien määrä on laskettava varovaisesti ottaen huomioon riski, ettei määrää saada muutettua rahaksi. Erityisesti ensi- ja jälleenvakuutukseen perustuvat saatavat vakuutuksenottajilta ja vakuutusedustajilta voidaan hyväksyä vain siltä osin, kuin niiden erääntymisestä on kulunut enintään kolme kuukautta.

viii) kun on kyse varoista, jotka on sijoitettu tytäryritykseen, joka hoitaa vakuutusyrityksen lukuun kokonaan tai osittain jälkimmäisen sijoituksia, kotijäsenvaltion on tässä artiklassa tarkoitettujen sääntöjen ja periaatteiden soveltamiseksi otettava huomioon tytäryrityksen hallussa olevat varat; kotijäsenvaltio voi käsitellä muiden tytäryritysten varoja samalla tavoin, ja

ix) aktivoidut hankintamenot voidaan hyväksyä vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi ainoastaan, jos tämä on sopusoinnussa vakuutusmaksuvastuun laskentaperusteen kanssa.

4. Sen estämättä, mitä 1, 2 ja 3 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi poikkeuksellisissa oloissa ja vakuutusyrityksen pyynnöstä hyväksyä asianmukaisesti perustellulla päätöksellä määräajaksi muitakin varojen luokkia vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi, jollei 22 artiklasta muuta johdu.

24 artikla

Investointien hajauttamista koskevat säännöt

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että kukin vakuutusyritys saa sijoittaa vakuutusteknisistä vastuuvelkaa kattavista varoistaan enintään:

a) 10 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä maa-alueeseen tai rakennukseen taikka useampiin niin lähekkäin toisiaan sijaitseviin maa-alueisiin tai rakennuksiin, että niitä voidaan pitää yhtenä sijoituksena,

b) 5 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä saman yrityksen osakkeisiin, muihin osakkeeseen rinnastettaviin arvopapereihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin raha- ja pääomamarkkinavälineisiin tai samalle lainanottajalle myönnettyihin lainoihin, kaikki edellä mainitut yhteenlaskettuna, lukuun ottamatta valtiolle, alueelliselle tai paikalliselle viranomaiselle tai sellaiselle kansainväliselle järjestölle, jonka jäseniä ovat yksi tai useampi jäsenvaltio, myönnettyjä lainoja. Tämä rajoitus voidaan korottaa 10 prosenttiin, jos yritys sijoittaa enintään 40 prosenttia sen vakuutusteknisen vastuuvelan bruttomäärästä lainoihin tai niiden lainanottajien ja liikkeeseenlaskijoiden lainoihin tai arvopapereihin, joihin se sijoittaa vähintään 5 prosenttia varoistaan,

c) 5 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä muihin vakuudettomiin lainoihin, josta 1 prosentti yhteen vakuudettomaan lainaan, lukuun ottamatta lainoja, jotka on myönnetty jäsenvaltioon sijoittautuneelle luottolaitokselle, vakuutusyritykselle, edellyttäen että se on 6 artiklan mukaan sallittua, ja jäsenvaltioon sijoittautuneille sijoitusyrityksille. Rajoitukset voidaan vastaavasti korottaa 8 prosenttiin ja 2 prosenttiyksikköön kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kussakin tapauksessa erikseen tekemällä päätöksellä,

d) 3 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä käteisvaroihin, ja

e) 10 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan bruttokokonaismäärästä osakkeisiin ja muihin osakkeisiin rinnastettaviin arvopapereihin sekä joukkovelkakirjoihin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla.

2. Tiettyyn varojen luokkaan tehtäviä sijoituksia koskevan rajoituksen puuttuminen 1 kohdassa ei kuitenkaan merkitse sitä, että tähän luokkaan kuuluvat varat hyväksytään rajoituksetta kattamaan vakuutusteknistä vastuuvelkaa. Kotijäsenvaltion on annettava tarkemmat määräykset, joissa vahvistetaan hyväksyttävät varojen käyttöä koskevat edellytykset. Kyseisiä määräyksiä laadittaessa ja sovellettaessa sen on erityisesti huolehdittava, että seuraavia periaatteita noudatetaan:

i) vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavien varojen on oltava riittävän monipuolisia ja hajautettuja sen takaamiseksi, ettei ole liiallista riippuvuutta tietystä varojen luokasta, erityisestä sijoitusalasta tai sijoituksesta,

ii) sijoitukset varoihin, joiden riski on suuri joko varojen luonteen tai liikkeeseenlaskijan aseman vuoksi, on rajoitettava turvalliseen tasoon,

iii) tietyissä varojen luokkia koskevissa rajoituksissa on otettava huomioon, miten jälleenvakuutusta käsitellään vakuutusteknistä vastuuvelkaa laskettaessa,

iv) kun on kyse varoista, jotka on sijoitettu tytäryritykseen, joka hoitaa vakuutusyrityksen lukuun kokonaan tai osittain jälkimmäisen sijoituksia, kotijäsenvaltion on tässä artiklassa tarkoitettujen sääntöjen ja periaatteiden soveltamiseksi otettava huomioon tytäryrityksen hallussa olevat varat; kotijäsenvaltio voi käsitellä muiden tytäryritysten varoja samalla tavoin, ja

v) niiden vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavien varojen prosenttimäärä, jotka eivät ole rahaksi muutettavissa, on rajoitettava varovaiseen tasoon, ja

vi) kun varoihin sisältyy lainoja tietyille luottolaitoksille tai tällaisten laitosten liikkeeseen laskemia joukkovelkakirjoja, kotijäsenvaltio voi soveltaessaan tämän artiklan sääntöjä ja periaatteita ottaa huomioon näiden luottolaitosten hallussa olevat perusvarat. Tätä menettelyä voidaan soveltaa ainoastaan sikäli kuin luottolaitoksen kotipaikka on jäsenvaltiossa, kun se on yksinomaan tämän jäsenvaltion ja/tai sen paikallisten viranomaisten omistama ja sen toimintaan perustamiskirjan tai yhtiöjärjestyksen mukaan kuuluu lainojen välittäminen valtiolle tai paikallisille julkisyhteisöille tai näiden takaamien lainojen välittäminen taikka lainojen välittäminen valtioon tai paikallisiin julkisyhteisöihin läheisessä yhteydessä oleville elimille.

3. Hyväksyttävien varojen käyttöedellytyksiä koskevissa tarkemmissa säännöksissä jäsenvaltion on käsiteltävä rajoitetummin:

— lainoja, joiden vakuutena ei ole pankkitakausta, vakuutusyrityksen antamaa takausta, kiinnitystä tai muuta vakuutta, kuin lainoja, joilla on tällainen vakuus,

— arvopapereiden yhteissijoitusyrityksiä, joiden toiminta ei ole yhteensovitettu direktiivin 85/611/ETY mukaisesti, ja muita sijoitusrahastoja kuin yhteissijoitusyritykset, joiden toiminta on yhteensovitettu kyseisen direktiivin mukaisesti,

— arvopapereita, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, kuin niitä, joilla käydään siellä kauppaa,

— arvopapereita, joukkovelkakirjoja ja muita raha- ja pääomamarkkinavälineitä, jotka eivät ole direktiivissä 2000/12/EY [1] määriteltyyn A alueeseen kuuluvien valtioiden, alueellisten tai paikallisten julkisyhteisöjen tai yritysten liikkeeseen laskemia tai joiden liikkeeseenlaskijat ovat sellaisia kansainvälisiä järjestöjä, joiden jäsenenä ei ole yksikään yhteisön jäsenvaltio, kuin tällaisten ominaispiirteiden omaavien liikkeeseen laskijoiden samoja rahoitusvälineitä.

4. Jäsenvaltiot voivat korottaa 1 kohdan b alakohdassa tarkoitetun rajan 40 prosenttiin tiettyjen joukkovelkakirjojen osalta, joiden liikkeeseen laskija on luottolaitos, jonka kotipaikka on jäsenvaltiossa ja joka on lain mukaan näiden joukkovelkakirjojen haltijoita suojaavan erityisen julkisen valvonnan alainen. Erityisesti näiden joukkovelkakirjojen liikkeeseen laskemisesta saadut määrät on lain mukaisesti sijoitettava varoihin, jotka joukkovelkakirjojen koko voimassaoloajan riittävät kattamaan niistä johtuvat sitoumukset ja jotka liikkeeseen laskijan maksukyvyttömyyden vuoksi käytetään etuoikeudella lainan pääoman takaisinmaksamiseen ja kertyneiden korkojen maksamiseen.

5. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia vakuutusyrityksiä sijoittamaan tiettyihin varojen luokkiin.

6. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, kotijäsenvaltio voi vakuutusyrityksen pyynnöstä poikkeuksellisesti myöntää määräajaksi poikkeuksia 1 kohdan a–e alakohdissa annettuihin säännöksiin, jollei 22 artiklasta muuta johdu.

25 artikla

Yhteissijoitusyrityksiin tai osakeindeksiin liittyvät sopimukset

1. Kun vakuutussopimukseen perustuvat etuudet ovat välittömästi yhteydessä yhteissijoitusyrityksessä olevien osuuksien arvoon tai varoihin, jotka kuuluvat vakuutusyrityksen sisäiseen rahastoon ja jotka yleensä on jaettu osuuksiin, etuuksia vastaava vakuutustekninen vastuuvelka on katettava mahdollisimman tarkasti kyseisillä osuuksilla tai, jos osuuksia ei ole määritetty, kyseisillä varoilla.

2. Kun vakuutussopimukseen perustuvat etuudet liittyvät välittömästi osakeindeksiin tai johonkin muuhun kuin 1 kohdassa tarkoitettuun vertailuarvoon, etuuksia koskeva vakuutustekninen vastuuvelka on katettava mahdollisimman tarkasti osuuksilla, jotka joko edustavat vertailuarvoa tai, kun osuuksia ei ole määritetty niillä takauksen ja rahaksi muutettavilla varoilla, jotka vastaavat mahdollisimman tarkasti niitä varoja, joihin kyseinen vertailuarvo perustuu.

3. Niihin sitoumuksia kattaviin varoihin, jotka liittyvät välittömästi 1 ja 2 kohdissa tarkoitettuihin etuuksiin, ei sovelleta 22 ja 24 artiklaa. Viittaukset 24 artiklassa tarkoitettuun vakuutustekniseen vastuuvelkaan koskevat, tämän laatuisia sitoumuksia koskevaa vastuuvelkaa lukuun ottamatta, vakuutusteknistä vastuuvelkaa.

4. Kun 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut etuudet sisältävät sijoitustakuun tai muun taatun etuuden, vastaavan vakuutusteknisen vastuuvelan lisäyksen osalta on noudatettava 22, 23 ja 24 artiklan säädöksiä.

[1] EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1.

26 artikla

Vastaavuussäännöt

1. Edellä 20 artiklan 3 kohdan ja 54 artiklan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on noudatettava liitteessä II olevia vastaavuussääntöjä.

2. Tämä artikla ei koske tämän direktiivin 25 artiklassa tarkoitettuja sitoumuksia.

3 luku

Solvenssimarginaalia ja takuurahastoa koskevat säännöt

27 artikla

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

1. Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta vakuutusyritykseltä, jonka kotipaikka on sen alueella, käytettävissä oleva solvenssimarginaali, joka on jatkuvasti riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta ja joka on vähintään tämän direktiivin vaatimusten mukainen.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat vakuutusyrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, mukaan lukien seuraavat erät:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakastileillä, jotka täyttävät kaikki seuraavat vaatimukset:

   i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille ainoastaan, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason, tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

   ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa mainituista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aiemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun, ja

   iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa esitetyistä vaatimuksista muuta johdu;

b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen kun siitä on vähennetty maksettavat osingot;

d) taseessa olevat kansallisessa lainsäädännössä voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen vakuutuksenottajille;

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään vakuutusyrityksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

3. Käytettävissä oleva solvenssimarginaali voi muodostua myös seuraavista eristä:

a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että vakuutusyritys joutuu konkurssiin tai purkautuu, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana olemassa olevat velat on maksettu.

   Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

   i) ainoastaan täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;

   ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden lainojen takaisinmaksuun ennakkoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyritys pyytää sitä ja ettei käytettävissä oleva solvenssimarginaali laske vaadittua tasoa alemmaksi;

   iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin ainoastaan noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi jos niitä ei enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana tai aikaistettu takaisinmaksu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva solvenssimarginaali ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset saavat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan velka on tietyissä muissa olosuhteissa kuin vakuutusyritystä purettaessa maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;

v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta;

b) arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, mukaan lukien muut kuin a alakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, voivat yhdessä a alakohdassa mainittujen, etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevien lainojen kanssa muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

iii) lainanantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;

v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät voidaan ottaa huomioon.

4. Jos yritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) 31 päivään joulukuuta 2009 saakka määrä, joka vastaa 50 prosenttia yrityksen tulevista voitoista, kuitenkin enintään 25 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi. Tulevien voittojen määrä saadaan kertomalla arvioitu vuotuinen voitto vakuutussopimusten jäljellä olevaa keskimääräistä kautta edustavalla kertoimella. Käytettävä kerroin voi olla enintään 6. Arvioitu vuotuinen voitto ei saa ylittää 2 artiklan 1 alakohdassa luetellusta toiminnasta viiden viimeisen tilikauden aikana saatujen voittojen aritmeettista keskiarvoa.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat hyväksyä tällaisen määrän sisällyttämisen käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin ainoastaan,

i) jos toimivaltaisille viranomaisille toimitetaan vakuutusmatemaatikon laatima kertomus, jossa osoitetaan näiden tulevien voittojen syntymisen todennäköisyys, ja

ii) siltä osin kuin tätä osaa jäljempänä c alakohdassa tarkoitetuista omaisuuden arvostuseroista muodostuvista tulevista voitoista ei jo ole otettu huomioon;

b) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti. Tämä määrä ei kuitenkaan saa olla enempää kuin 3,5 prosenttia kaikkien niiden vakuutussopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus;

c) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;

d) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

5. Muutokset 2, 3 ja 4 kohtaan sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen, tehdään 65 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.

28 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali

1. Jollei 29 artiklasta muuta johdu, vaadittu solvenssimarginaali on määritettävä harjoitettujen vakuutusluokkien mukaisesti jäljempänä 2–7 kohdassa esitetyllä tavalla.

2. Edellä 2 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen vakuutusten, lukuun ottamatta sijoitusrahastoihin liittyvää vakuutusta, sekä 2 artiklan 3 alakohdassa tarkoitetun toiminnan osalta vaaditun solvenssimarginaalin on oltava samansuuruinen kuin kahden seuraavan tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei kuitenkaan koskaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä henkivakuutusyrityksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan yrityksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena. Tämä suhde ei koskaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa 2 artiklan 1 alakohdan c alakohdassa tarkoitetun lisävakuutuksen osalta direktiivin 73/239/ETY 16 a artiklan mukaisesti vakuutusyrityksiltä vaadittua solvenssimarginaalia, lukuun ottamatta kyseisen direktiivin 17 artiklan säännöksiä.

4. Edellä 2 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa tarkoitetussa pysyvässä sairausvakuutuksessa, jota ei voida irtisanoa, vaadittu solvenssimarginaali vastaa:

a) 4 prosentin osuutta laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti, sekä

b) vakuutusyrityksiltä direktiivin 73/239/ETY 16 a artiklan mukaisesti vaadittua solvenssimarginaalia, lukuun ottamatta kyseisen direktiivin 17 artiklan säännöksiä. Mainitun direktiivin 16 a artiklan 6 kohdan b alakohdassa oleva ehto eliniän pitenemisen varalta muodostettavasta varauksesta voidaan kuitenkin korvata vaatimuksella, jonka mukaan toimintaa on harjoitettava ryhmänä.

5. Edellä 2 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosenttia laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

6. Tontiineissa, joita tarkoitetaan 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa, vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosentti yhdistyksen varoista.

7. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, 2 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja 2 artiklan 2 alakohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa, vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:

a) 4 prosentin osuus tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun vakuutusyritys vastaa sijoitusriskistä;

b) 1 prosentin osuus tämän artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun yritys ei vastaa sijoitusriskistä, mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

c) 25 prosenttia edeltävän tilikauden näistä sopimuksista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun yritys ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

d) 0,3 prosentin osuus riskisummasta laskettuna tämän artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, kun vakuutusyritys kattaa kuoleman riskin.

29 artikla

Takuurahasto

1. Yksi kolmasosa 28 artiklassa määritellystä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto on muodostettava 27 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella 4 kohdan c alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahasto ei saa olla alle 3 miljoonaa euroa.

Jäsenvaltio saa määrätä takuurahaston vähimmäismäärän alennettavaksi yhdellä neljäsosalla, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys taikka tontiiniyhdistys.

30 artikla

Takuurahaston määrän tarkistaminen

1. Tämän direktiivin 29 artiklan 2 kohdassa vahvistettu euromääräinen määrä tarkistetaan vuosittain, ensimmäisen kerran 20 päivänä syyskuuta 2003, jotta voidaan ottaa huomioon muutokset Eurostatin julkaisemassa kaikki jäsenvaltiot kattavassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä.

Tätä määrää tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan mainitussa indeksissä 20 päivän maaliskuuta 2002 ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin täyteen 100 000 euroon.

Jos prosentuaalinen muutos viimeisimmän tarkistuksen jälkeen on alle 5 prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitetun tarkistetun määrän.

31 artikla

Varat, joita ei käytetä vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen

1. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä niiden varojen valinnasta, jotka ylittävät 20 artiklassa tarkoitettua vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat.

2. Ellei 20 artiklan 3 kohdasta, 37 artiklan 1, 2, 3 ja 5 alakohdasta ja 39 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta muuta johdu, jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa toimiluvan saaneiden vakuutusyritysten oikeutta vapaasti hallita irtainta ja kiinteää omaisuuttaan.

3. Sen estämättä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltioilla on oikeus kyseisten vakuutusyritysten omistajina, jäseninä tai osakkaina toteuttaa toimenpiteitä vakuutettujen etujen turvaamiseksi.

4 luku

Sopimusoikeus ja vakuutusehdot

32 artikla

Sovellettava laki

1. Tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa koskeviin sopimuksiin sovelletaan sitoumusjäsenvaltion lakia. Silloin kun tuossa laissa niin sallitaan, sopimuspuolet voivat kuitenkin valita toisen valtion lain.

2. Jos vakuutuksenottaja on luonnollinen henkilö ja hänellä on vakinainen asuinpaikka muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jonka kansalainen hän on, sopimuspuolet voivat valita jälkimmäisen jäsenvaltion lain.

3. Jos valtioon kuuluu useita erillisiä alueita, joista jokaisessa on voimassa oma sopimusoikeutensa, jokaista tällaista aluetta pidetään valtiona määriteltäessä lakia, jota tämän direktiivin mukaan sovelletaan.

Jäsenvaltio, jonka eri alueilla on oma sopimusoikeutensa, ei ole velvollinen soveltamaan tämän direktiivin säännöksiä kysymyksiin, jotka koskevat lainvalintaa näiden alueellisten lainsäädäntöjen välillä.

4. Tällä artiklalla ei rajoiteta tuomioistuinvaltion oikeussääntöjen soveltamista tilanteessa, jossa ne ovat pakottavia sopimukseen muuten sovellettavasta laista riippumatta.

Jos jäsenvaltion laissa niin säädetään, sitoumusjäsenvaltion lain pakottavia säännöksiä voidaan soveltaa siinä laajuudessa kuin tuon jäsenvaltion lain mukaan niitä on sovellettava riippumatta siitä, mitä lakia sovelletaan sopimukseen.

5. Jollei 1–4 kohdasta muuta johdu, jäsenvaltioiden on sovellettava tässä direktiivissä tarkoitettuihin vakuutussopimuksiin kansainvälisen yksityisoikeutensa yleisiä sopimusvelvoitteita koskevia säännöksiä.

33 artikla

Yleinen etu

Sitoumusjäsenvaltio ei saa estää vakuutuksenottajaa tekemästä sopimusta 4 artiklassa esitettyjen edellytysten mukaisesti toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen kanssa, sikäli kuin tämä ei ole ristiriidassa sitoumusjäsenvaltiossa voimassa olevien yleistä etua koskevien säännösten kanssa.

34 artikla

Vakuutusehtoja ja maksuperusteita koskevat säännökset

Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden, vakuutusmaksujen ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettyjen teknisten perusteiden sekä lomakkeiden ja muiden painettujen asiakirjojen ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä ilmoittamista, joita vakuutusyritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, kuitenkin ainoastaan vakuutusmatemaattisia periaatteita koskevien kansallisten säännöksien noudattamisen valvomiseksi kotijäsenvaltio saa vaatia vakuutusmaksuperusteiden ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettyjen teknisten perusteiden järjestelmällistä ilmoittamista edellyttäen, että se ei ole vakuutusyrityksen liiketoiminnan harjoittamisen ennakkoedellytys.

Komissio antaa neuvostolle kertomuksen näiden säännösten soveltamisesta viimeistään 1 päivänä heinäkuuta 1999.

35 artikla

Peruuttamista koskeva määräaika

1. Jäsenvaltioiden on määrättävä, että vakuutuksenottajalla, joka tekee yksilöllisen henkivakuutussopimuksen, on oikeus peruuttaa sopimus määräajassa, joka on 14–30 päivää siitä, kun hän sai tiedon sopimuksen tekemisestä.

Vakuutuksenottajan tekemä peruutusilmoitus vapauttaa hänet kaikista vastaisista sopimusvelvoitteista.

Peruutuksen muut oikeusvaikutukset ja sen edellytykset määräytyvät sopimukseen 32 artiklan mukaan sovellettavan lain perusteella; tämä koskee erityisesti menettelytapoja, joita käyttäen vakuutuksenottajalle ilmoitetaan sopimuksen tekemisestä.

2. Jäsenvaltioiden ei tarvitse soveltaa 1 kohtaa sopimuksiin, jotka on tehty enintään kuudeksi kuukaudeksi, eikä silloin, kun vakuutuksenottaja ei asemansa tai niiden olosuhteiden vuoksi, joissa sopimus on tehty, tarvitse tätä erityistä suojaa. Jäsenvaltioiden on lainsäädännössään ilmoitettava tapaukset, joissa 1 kohtaa ei sovelleta.

36 artikla

Vakuutuksenottajalle annettavat tiedot

1. Ennen vakuutussopimuksen tekemistä vakuutusyrityksen on ilmoitettava vakuutuksenottajalle vähintään ne tiedot, jotka ovat liitteessä III olevassa A kohdassa.

2. Koko vakuutussopimuksen voimassaoloajan vakuutusyrityksen on ilmoitettava vakuutuksenottajalle kaikista muutoksista niihin tietoihin, jotka ovat liitteessä III olevassa B kohdassa.

3. Sitoumusjäsenvaltio voi vaatia, että vakuutusyritykset antavat lisätietoja liitteessä III oleviin tietoihin, kuitenkin ainoastaan jos nämä tiedot ovat tarpeellisia vakuutuksenottajalle sitoumuksen olennaisten seikkojen ymmärtämiseen.

4. Sitoumusjäsenvaltio antaa tämän artiklan ja liitteen III täytäntöönpanoa koskevat yksityiskohtaiset määräykset.

5 luku

Vaikeuksissa olevat tai säännösten vastaisesti toimivat vakuutusyritykset

37 artikla

Vaikeuksissa olevat vakuutusyritykset

1. Jos vakuutusyritys ei noudata 20 artiklan säännöksiä, sen yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltää varojen vapaan hallinnan ilmoitettuaan asiasta sitoumusjäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

2. Sellaisen vakuutusyrityksen taloudellisen aseman ennalleen palauttamiseksi, jonka solvenssimarginaali ei ole 28 artiklassa säädettyjen vähimmäisvaatimusten mukainen, yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että sen hyväksyttäväksi esitetään tervehdyttämissuunnitelma.

Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että vakuutusyrityksen taloudellinen asema heikkenee huomattavasti, se voi poikkeustapauksissa rajoittaa myös vakuutusyrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen. Toimivaltaisen viranomaisen on sen jälkeen ilmoitettava kaikista toteuttamistaan toimenpiteistä niille muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella vakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa, ja kyseisten viranomaisten on ensiksi mainitun viranomaisen pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

3. Jos solvenssimarginaali ei ole 29 artiklassa määritellyn takuurahaston mukainen, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava vakuutusyritystä toimittamaan viranomaisen hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelma.

Toimivaltainen viranomainen voi myös rajoittaa vakuutusyrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen kokonaan. Sen on ilmoitettava toimenpiteestään niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueilla vakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaa, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on ensiksi mainitun pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

4. Toimivaltaiset viranomaiset voivat lisäksi toteuttaa kaikki tarpeelliset toimenpiteet turvatakseen vakuutettujen edut 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

5. Jokaisen jäsenvaltion on annettava kaikki tarpeelliset määräykset voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää alueellaan sijaitsevien varojen vapaan hallinnan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyissä tapauksissa vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion pyynnöstä, jonka on osoitettava ne varat, joihin toimenpiteet kohdistetaan.

38 artikla

Taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelma

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet vaatia taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelman laatimista vakuutusyrityksiltä, jos ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja. Tervehdyttämissuunnitelmassa on oltava vähintään seuraavat tiedot tai selvitykset kolmelta seuraavalta tilikaudelta:

a) arviot hallintokustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;

b) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista ensivakuutusliiketoimien ja tulevien jälleenvakuutusten ja menevien jälleenvakuutusten osalta;

c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

d) arviot vakuutusliikkeestä johtuvien velvoitteiden ja vaaditun solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista;

e) yleinen jälleenvakuutuspolitiikka.

2. Jos vakuutuksenottajien oikeudet vaarantuvat yrityksen heikentyneen taloudellisen tilanteen vuoksi, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet velvoittaa vakuutusyritykset pitämään korkeampaa vaadittua solvenssimarginaalia sen varmistamiseksi, että vakuutusyritys pystyy täyttämään solvenssivaatimukset lähitulevaisuudessa. Tämän korkeamman vaaditun solvenssimarginaalin on perustuttava 1 kohdassa tarkoitettuun taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaan.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet alentaa kaikkien käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävien erien arvoa erityisesti, jos näiden erien markkina-arvossa on tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen tilikauden päättymisen jälkeen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 28 artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutukseen perustuvaa alennusta solvenssimarginaalin, jos

a) jälleenvakuutussopimukset tai niiden laatu ovat muuttuneet merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

b) jälleenvakuutussopimuksiin liittyvää riskinsiirtoa ei tapahdu tai se on vähäistä.

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vaatineet vakuutusyritykseltä taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaa 1 kohdan mukaisesti, ne eivät saa antaa todistusta 14 artiklan 1 kohdan, 40 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan ja 42 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti niin kauan kuin ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien vaarantuvan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

39 artikla

Toimiluvan peruuttaminen

1. Kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa vakuutusyritykselle antamansa toimiluvan, jos yritys:

a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, luopuu siitä nimenomaisesti tai lopettaa liiketoimintansa yli kuudeksi kuukaudeksi, jollei kyseinen jäsenvaltio ole säätänyt, että toimilupa raukeaa näissä tapauksissa,

b) ei enää täytä toiminnan aloittamisen edellytyksiä,

c) ei ole voinut määräajassa toteuttaa 37 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämis- tai rahoitussuunnitelmassa vahvistettuja toimenpiteitä, ja

d) laiminlyö törkeästi siihen sovellettavan lainsäädännön perusteella sille kuuluvia velvoitteita.

Jos toimilupa peruutetaan tai raukeaa, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet estääkseen sen, että kyseinen vakuutusyritys aloittaa uuden liiketoiminnan niiden alueella joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on toisaalta toteutettava näiden muiden viranomaisten kanssa kaikki aiheelliset toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi ja erityisesti rajoitettava vakuutusyrityksen varojen vapaata hallintaa 37 artiklan 1 ja 2 kohdan toisen alakohdan tai 3 kohdan toisen alakohdan soveltamiseksi.

2. Toimiluvan peruuttamispäätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle vakuutusyritykselle.

IV OSASTO

SIJOITTAUTUMISVAPAUTTA JA PALVELUJEN TARJOAMISEN VAPAUTTA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

40 artikla

Sivukonttorin perustamista koskevat edellytykset

1. Vakuutusyrityksen, joka aikoo perustaa sivukonttorin toisen jäsenvaltion alueelle, on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritys, joka aikoo perustaa sivukonttorin toiseen jäsenvaltioon, esittää seuraavat tiedot antaessaan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen:

a) jäsenvaltio, jonka alueelle se aikoo perustaa sivukonttorin,

b) toimintasuunnitelma, jossa esitetään erityisesti millaista liiketoimintaa aiotaan harjoittaa ja miten sivukonttorin hallinto on järjestetty,

c) siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, oleva osoite, josta voidaan saada asiakirjoja ja johon niitä voidaan lähettää edellyttäen, että tämä osoite on sama kuin se osoite, johon kaikki valtuutetulle asiamiehelle annettavat tiedot lähetetään, ja

d) sivukonttorin valtuutetun asiamiehen nimi, jolla on oltava riittävä toimivalta tehdä vakuutusyritystä koskevia sitoumuksia kolmansien henkilöiden kanssa ja edustaa sitä sen jäsenvaltion viranomaisissa ja tuomioistuimissa, jossa sivukonttori sijaitsee. Kun on kyse Lloyd's -nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, vakuutussitoumuksista siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, mahdollisesti aiheutuvassa oikeusriidassa vakuutettuja ei saa kohdella huonommin, kuin jos kanne olisi nostettu tavanomaista yritystä vastaan. Valtuutetulla asiamiehellä on tämän vuoksi oltava riittävä toimivalta siihen, että häntä vastaan voidaan nostaa kanne ja että hän voi toimia asianomaisia Lloyd's -nimisen yhteenliittymän vakuutuksenantajia sitovasti.

3. Jollei kotijäsenvaltion toimivaltaisilla viranomaisilla ole suunniteltu toiminta huomioon ottaen aihetta epäillä hallintorakenteen sopivuutta tai vakuutusyrityksen taloudellista tilaa taikka hallituksen jäsenten, johtajien tai valtuutetun asiamiehen hyvämaineisuutta ja ammattipätevyyttä tai -kokemusta, niiden on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun kaikki 2 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, välitettävä kaikki nämä tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttorin on tarkoitus sijaita, sekä ilmoitettava asiasta kyseiselle yritykselle.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on myös todistettava, että vakuutusyrityksellä on 28 ja 29 artiklan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kieltäytyessä antamasta 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttorin on tarkoitus sijaita, niiden on esitettävä kyseiselle vakuutusyritykselle kieltäytymisensä syyt kolmen kuukauden kuluessa kaikkien kysymyksessä olevien tietojen vastaanottamisesta. Tämä kieltäytyminen tai vastaamatta jättäminen on voitava saattaa kotivaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4. Ennen kuin vakuutusyrityksen sivukonttori aloittaa toimintansa, sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa sivukonttorin on tarkoitus sijaita, on kahden kuukauden kuluessa siitä, kun 3 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, ilmoitettava tarvittaessa kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle edellytykset, joita yleisen edun vuoksi on noudatettava harjoitettaessa liiketoimintaa siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttorin on tarkoitus sijaita.

5. Sivukonttori voidaan perustaa ja se voi aloittaa toimintansa, kun sen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, jossa sivukonttorin on tarkoitus sijaita, on saatu ilmoitus tai jos tällaista ilmoitusta ei ole saatu, kun 4 kohdassa säädetty määräaika on päättynyt.

6. Edellä olevan 2 kohdan b, c tai d alakohdan mukaisesti annettujen tietojen muuttuessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava tästä muutoksesta kotijäsenvaltion ja sen jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista, jotta kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ja sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat täyttää 3 ja 4 kohdan mukaiset tehtävänsä.

41 artikla

Palvelujen tarjoamisen vapaus: kotijäsenvaltioille tehtävä ennakkoilmoitus

Vakuutusyrityksen, joka aikoo ensimmäisen kerran harjoittaa liiketoimintaa yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on ilmoitettava asiasta ennalta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja esitettävä niiden sitoumusten laatu, joita se aikoo kattaa.

42 artikla

Palvelujen tarjoamisen vapaus: kotijäsenvaltion ilmoitusvelvollisuus

1. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on kuukauden kuluessa 41 artiklassa säädetystä ilmoituksesta annettava tiedoksi jäsenvaltiolle tai jäsenvaltioille, jonka tai joiden alueella vakuutusyritys aikoo harjoittaa liiketoimintaa palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella:

a) todistus siitä, että vakuutusyrityksellä on 28 ja 29 artiklan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali;

b) vakuutusluokat, joiden mukaista liiketoimintaa vakuutusyritykselläon oikeus harjoittaa;

c) niiden sitoumusten laatu, joita vakuutusyritys aikoo kattaa siinä jäsenvaltiossa, jossa palveluja aiotaan tarjota.

Samalla niiden on ilmoitettava asiasta kyseiselle vakuutusyritykselle.

2. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset eivät määräajassa toimita 1 kohdassa tarkoitettuja tietoja, niiden on samassa määräajassa ilmoitettava kyseiselle vakuutusyritykselle kieltäytymisensä syyt. Kieltäytyminen on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

3. Vakuutusyritys voi aloittaa liiketoimintansa sinä päivänä, jona se on todistettavasti saanut tiedon 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetystä tiedoksiannosta.

43 artikla

Palvelujen tarjoamisen vapaus: toiminnan muutokset

Kaikkiin muutoksiin, jotka vakuutusyritys aikoo tehdä 41 artiklassa tarkoitettuihin tietoihin, on sovellettava 41 ja 42 artiklassa säädettyä menettelyä.

44 artikla

Kieli

Sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, voivat vaatia, että tämän jäsenvaltion alueella toimivien vakuutusyritysten liiketoimintaa koskevat tiedot, jotka niillä on oikeus saada tämän direktiivin mukaisesti, toimitetaan niille kyseisen valtion virallisella kielellä tai virallisilla kielillä.

45 artikla

Vakuutusehtoja ja maksuperusteita koskevat säännökset

Jäsenvaltio, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, ei saa antaa säännöksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutussopimusten yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden, erityisesti vastuuvelan ja vakuutusmaksujen laskuperusteiden sekä lomakkeiden ja muiden painotuotteiden ennalta hyväksymistä tai järjestelmällistä ilmoittamista, joita vakuutusyritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan. Vakuutussopimuksia koskevan kansallisten säännösten noudattamisen valvomiseksi se voi ainoastaan vaatia, että kukin vakuutusyritys, joka aikoo harjoittaa vakuutustoimintaa sen alueella sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ilmoittaa tavalla, joka ei ole järjestelmällinen, niistä vakuutusehdoista ja muista painetuista asiakirjoista, joita se aikoo käyttää, edellyttäen, että tämä vaatimus ei ole vakuutusyrityksen liiketoiminnan harjoittamisen ennakkoedellytys.

46 artikla

Säännösten noudattamatta jättäminen

1. Vakuutusyrityksen, joka harjoittaa liiketoimintaa sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, on annettava sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee tai jossa palveluja tarjotaan, kaikki asiakirjat, joita siltä pyydetään tämän artiklan soveltamiseksi jos tällaista velvoitetta sovelletaan myös vakuutusyrityksiin, joiden kotipaikka on näissä jäsenvaltioissa.

2. Jos jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteavat, että vakuutusyritys, jolla on sivukonttori sen alueella tai joka harjoittaa sen alueella liiketoimintaa palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, ei noudata tässä valtiossa siihen sovellettavia säännöksiä, niiden on vaadittava kyseistä vakuutusyritystä lopettamaan säännösten vastainen toiminta.

3. Jos kyseinen vakuutusyritys ei toteuta tarvittavia toimenpiteitä, asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Viranomaisten on toteutettava mahdollisimman nopeasti kaikki aiheelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kyseinen vakuutusyritys lopettaa säännösten vastaisen toiminnan. Näiden toimenpiteiden laadusta on ilmoitettava kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

4. Jos vakuutusyritys edelleenkin rikkoo kyseisessä jäsenvaltiossa voimassa olevia säännöksiä huolimatta kotijäsenvaltion toteuttamista toimenpiteistä tai rikkominen jatkuu siksi, että toimenpiteet osoittautuvat riittämättömiksi tai niitä ei ole tässä valtiossa toteutettu, kyseinen jäsenvaltio voi, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, toteuttaa aiheelliset toimenpiteet estääkseen säännösten vastaisen toiminnan jatkumisen tai rangaistakseen siitä ja, jos se on ehdottoman tarpeellista, estää yritystä tekemästä uusia vakuutussopimuksia sen alueella. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että tällaiset toimenpiteet voidaan niiden alueella saattaa vakuutusyrityksille tiedoksi.

5. Mitä 2, 3 ja 4 kohdassa säädetään ei koske kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaa toteuttaa kiireellisessä tapauksessa aiheellisia toimenpiteitä säännösten vastaisen toiminnan estämiseksi alueellaan. Tähän sisältyy mahdollisuus estää vakuutusyrityksiä jatkamasta uusien vakuutussopimusten tekemistä niiden alueella.

6. Mitä 2, 3 ja 4 kohdassa säädetään, ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta määrätä seuraamuksia alueellaan tapahtuneesta säännösten vastaisesta toiminnasta.

7. Jos vakuutusyrityksellä, joka on toiminut säännösten vastaisesti, on toimipaikka tai omaisuutta kyseissä jäsenvaltiossa, tämän valtion toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti soveltaa säännösten vastaisen toiminnan varalta säädettyjä hallinnollisia seuraamuksia tämän toimipaikan tai omaisuuden osalta.

8. Toimenpide, joka on toteutettu 3–7 kohdan mukaisesti ja joka sisältää seuraamuksia tai rajoituksia vakuutusliikkeen harjoittamiselle, on perusteltava asianmukaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle vakuutusyritykselle.

9. Joka toinen vuosi komissio antaa vakuutuskomitealle kertomuksen, jossa on kunkin jäsenvaltion osalta niiden tapausten määrä ja laatu, joissa on tehty kielteinen päätös 40 tai 42 artiklan mukaisesti, taikka joissa on toteutettu toimenpiteitä tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jäsenvaltioiden on toimittava yhteistyössä komission kanssa antamalla tälle kyseisen kertomuksen laatimista varten tarvittavat tiedot.

47 artikla

Mainonta

Tämä direktiivi ei estä niitä vakuutusyrityksiä, joilla on kotipaikka muussa jäsenvaltioissa, mainostamasta palvelujaan kaikin mahdollisin viestinnän keinoin siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee tai palveluja tarjotaan, sikäli, kuin nämä noudattavat mahdollisia tämän mainonnan muotoa ja sisältöä koskevia yleisen edun vuoksi annettuja säännöksiä.

48 artikla

Vakuutusyrityksen purkaminen

Jos vakuutusyritys puretaan, sivukonttorin välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella tehdyistä vakuutussopimuksista johtuvat velvoitteet on täytettävä samalla tavalla kuin tämän yrityksen muista vakuutussopimuksista johtuvat sitoumukset vakuutettujen ja edunsaajien kansalaisuudesta riippumatta.

49 artikla

Tilastotiedot rajan ylittävistä tapahtumista

Jokaisen vakuutusyrityksen on ilmoitettava kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle erikseen sijoittautumisvapauden perusteella ja erikseen palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella toteutettujen tapahtumien osalta vakuutusmaksujen määrä jälleenvakuutusta vähentämättä jäsenvaltioittain ja vakuutusluokittain, siten kuin vakuutusluokat I–IX on määritelty liitteessä I.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava kyseiset tiedot kohtuullisessa ajassa ja yhtenä kokonaisuutena jokaisen niitä pyytävän asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

50 artikla

Vakuutusmaksuja koskevat verot

1. Jokaiseen vakuutussopimukseen sovelletaan yksinomaan sitoumusjäsenvaltion vakuutusmaksuihin kohdistuvia välillisiä veroja ja veronluonteisia lisämaksuja, sekä Espanjan osalta lakisääteisiä lisämaksuja espanjalaiselle "Consorcio de Compensación de Seguros" -nimiselle elimelle käytettäväksi tässä jäsenvaltiossa sattuvista poikkeuksellisista tapahtumista aiheutuvien tappioiden korvaamista koskevassa tehtävässä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta myöhempää yhteensovittamista.

2. Sopimukseen 32 artiklan nojalla sovellettava laki ei vaikuta sovellettavaan verotusjärjestelmään.

3. Jokaisen jäsenvaltion on sovellettava alueellaan sitoumuksia kattaviin vakuutusyrityksiin kansallisia säännöksiä, jotka koskevat toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on turvata 1 kohdan nojalla maksettavien välillisien verojen ja veronluonteisien maksujen periminen.

V OSASTO

SÄÄNNÖT, JOITA SOVELLETAAN YHTEISÖN ALUEELLE SIJOITTAUTUNEIDEN SELLAISTEN YRITYSTEN ASIOIMISTOIHIN TAI SIVUKONTTOREIHIN, JOILLA ON KOTIPAIKKA YHTEISÖN ULKOPUOLELLA

51 artikla

Toimilupaa koskevat periaatteet ja edellytykset toimiluvan saamiseksi

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että yrityksillä, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, on virallinen toimilupa 2 artiklassa tarkoitetun toiminnan aloittamiselle alueellaan.

2. Jäsenvaltio saa myöntää toimiluvan, jos yritys täyttää vähintään seuraavat edellytykset:

a) sillä on kansallisen lainsäädäntönsä mukaan oikeus harjoittaa 2 artiklassa tarkoitettua vakuutustoimintaa;

b) se perustaa asioimiston tai sivukonttorin jäsenvaltion alueelle;

c) se sitoutuu järjestämään asioimiston tai sivukonttorin sijaintipaikkaan siellä harjoittamaansa toimintaa koskevan kirjanpidon sekä säilyttämään siellä kaikki liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

d) se nimeää pääasiamiehen, jonka toimivaltainen viranomainen hyväksyy;

e) yrityksen siinä jäsenvaltiossa, jossa se toimii, omistamien varojen määrä on vähintään puolet 29 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetystä takuurahaston vähimmäismäärästä, minkä lisäksi se tallettaa vakuudeksi vähintään yhden neljäsosan vähimmäismäärästä;

f) se sitoutuu ylläpitämään 55 artiklan mukaisen solvenssimarginaalin;

g) se esittää toimintasuunnitelman 3 kohdan säännösten mukaisesti.

3. Edellä 2 kohdan g alakohdassa tarkoitetun asioimiston tai sivukonttorin toimintasuunnitelman on sisällettävä seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) niiden sitoumusten laatu, joita yritys aikoo kattaa;

b) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

c) yrityksen 55 artiklassa tarkoitettujen solvenssimarginaalin ja takuurahaston tila;

d) hallinnon ja myyntiverkoston arvioidut perustamiskustannukset sekä niiden kattamiseen tarkoitetut varat;

lisäksi niihin tulee sisältyä kolmelta ensimmäiseltä tilikaudelta:

e) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista ensivakuutusliiketoimien ja tulevien jälleenvakuutusten ja menevien jälleenvakuutusten osalta;

f) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

g) arviot vastuuvelan ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

4. Jäsenvaltio saa vaatia maksujen ja vakuutusteknisen vastuuvelan laskemisessa käytettävien teknisten perusteiden järjestelmällistä ilmoittamista edellyttäen, että se ei ole vakuutusyrityksen liiketoiminnan harjoittamisen ennakkoedellytys.

52 artikla

Kolmansien maiden yritysten sivukonttoreihin sovellettavat säännökset

1. a) Tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit eivät saa, b alakohdassa säädetyin poikkeuksin, jäsenvaltiossa samanaikaisesti harjoittaa toimintaa, jota tarkoitetaan yhtäältä direktiivin 73/239/ETY liitteessä, ja toisaalta tässä direktiivissä.

b) Jäljempänä c alakohdassa säädetyin poikkeuksin jäsenvaltiot voivat määrätä, että tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit, jotka harjoittivat 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina asiaan kuuluvina päivinä jossakin jäsenvaltiossa kumpaakin toimintaa samanaikaisesti, voivat jatkaa niitä siellä edellyttäen, että kumpaakin toimintaa johdetaan erikseen 19 artiklan mukaisesti.

c) Jäsenvaltion, joka 18 artiklan 6 kohdan mukaisesti vaatii alueelleen perustettuja yrityksiä lopettamaan sellaisten toiminnan lajien samanaikaisen harjoittamisen, joita ne harjoittivat 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina asiaan kuuluvina päivinä on myös asetettava tämä vaatimus alueelleen perustetuille ja siellä samanaikaisesti molempia toimintoja harjoittaville tässä osastossa tarkoitetuille asioimistoille ja sivukonttoreille.

d) Jäsenvaltiot voivat säätää, että tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit, jotka harjoittavat kotipaikassaan samanaikaisesti kumpaakin toimintaa ja jotka 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina päivinä harjoittivat jonkin jäsenvaltion alueella ainoastaan tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa, voivat jatkaa siellä toimintaansa. Jos yritys aikoo harjoittaa tuolla alueella direktiivissä 73/239/ETY tarkoitettua toimintaa, se voi harjoittaa tässä direktiivissä tarkoitettua toimintaa vain tytäryhtiönsä kautta.

2. Tässä osastossa tarkoitettuihin asioimistoihin ja sivukonttoreihin sovelletaan 13 ja 37 artiklan säännöksiä soveltuvin osin.

Sovellettaessa 37 artiklaa rinnastetaan asioimistojen ja sivukonttoreiden kokonaisvakavaraisuutta valvova viranomainen sen jäsenvaltion toimivaltaiseen viranomaiseen, jossa yrityksellä on kotipaikka.

3. Jos 56 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viranomainen peruuttaa toimiluvan, tämän viranomaisen on ilmoitettava siitä niiden toisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joissa yritys toimii, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on toteutettava aiheelliset toimenpiteet. Jos syynä toimiluvan peruuttamiseen on 56 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketun solvenssimarginaalin riittämättömyys, muidenkin kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on peruutettava antamansa toimiluvat.

53 artikla

Vakuutuskannan luovutus

1. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että niiden alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain vakuutussopimuskantansa samaan jäsenvaltioon sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos tämän jäsenvaltion tai tarvittaessa 56 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali.

2. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että sen alueella perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain vakuutuskantansa vakuutusyritykselle, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, jos tämän jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali.

3. Jos jäsenvaltio sallii, että sen alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot tai sivukonttorit kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin siirtävät kokonaan tai osittain vakuutuskantansa tässä osastossa tarkoitetuille ja toisen jäsenvaltion alueelle perustetulle asioimistolle tai sivukonttorille, sen on huolehdittava, että vastaanottavan yrityksen tai tarvittaessa 56 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali ja että vastaanottavan yrityksen jäsenvaltion laki sallii tällaisen luovutuksen ja että tämä valtio hyväksyy luovutuksen.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa sen jäsenvaltion, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee, on sallittava luovutus saatuaan siihen sitoumusjäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten suostumuksen, jollei tämä ole sama jäsenvaltio, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee.

5. Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita on asiassa kuultu, on annettava tiedoksi lausuntonsa tai suostumuksensa luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kolmen kuukauden kuluessa pyynnöstä; jos ne viranomaiset, joita on asiassa kuultu, eivät ole antaneet vastausta määräajassa, vastauksen puuttumista pidetään myönteistä lausuntoa tai hiljaista suostumusta vastaavana.

6. Tämän artiklan mukaisesti hyväksytty luovutus julkistetaan kansallisen lainsäädännön edellyttämällä tavalla sitoumusjäsenvaltiossa. Tämä luovutus on välittömästi voimassa vakuutuksenottajiin, vakuutettuihin ja kaikkiin muihin henkilöihin nähden, joilla on luovutetuista sopimuksista johtuvia oikeuksia tai velvoitteita.

Tämä säännös ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus irtisanoa sopimus tietyssä määräajassa luovutuksesta.

54 artikla

Vakuutustekninen vastuuvelka

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yritykset muodostavat 20 artiklassa tarkoitetun riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, joka kattaa näiden jäsenvaltioiden alueilla tehdyistä vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että asioimisto tai sivukonttori kattaa tämän vastuuvelan samansuuruisin ja toisiaan vastaavin varoin liitteen II mukaisesti.

Jäsenvaltion lainsäädäntöä on sovellettava vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen, sallittujen sijoituskohteiden määrittelyyn ja varojen arvostukseen sekä tarvittaessa sen vahvistamiseen, mihin määrään saakka näitä varoja voidaan käyttää vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen.

Asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat sijaitsevat sen alueella. Tällöin on kuitenkin sovellettava 20 artiklan 4 kohtaa.

55 artikla

Solvenssimarginaali ja takuurahasto

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että niiden alueille perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden solvenssimarginaalit muodostuvat 27 artiklassa luetelluista eristä. Solvenssimarginaalin vähimmäismäärä lasketaan 28 artiklan mukaisesti. Tämän marginaalin laskemisessa otetaan kuitenkin huomioon vain kyseisen asioimiston tai sivukonttorin harjoittama toiminta.

2. Yksi kolmasosa solvenssimarginaalin vähimmäismäärästä muodostaa takuurahaston.

Tämän rahaston määrä ei kuitenkaan saa olla pienempi kuin puolet 29 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesta vähimmäismäärästä. Edellä 51 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukainen alkutallete luetaan tähän rahastoon.

Takuurahasto ja sen vähimmäismäärä muodostetaan 29 artiklan mukaisesti.

3. Solvenssimarginaalin vähimmäismäärää vastaavat varat on pidettävä siinä jäsenvaltiossa, jossa toimintaa harjoitetaan, takuurahaston määrään saakka ja sen yli menevä osa yhteisön alueella.

56 artikla

Useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa toimiluvan saaneille yrityksille myönnettävät etuudet

1. Yritykset, jotka ovat hakeneet toimilupaa tai saaneet sen useammalta kuin yhdeltä jäsenvaltiolta, voivat hakea seuraavia vain yhdessä myönnettäviä etuja:

a) edellä 55 artiklassa tarkoitettu solvenssimarginaali lasketaan yrityksen koko yhteisön alueella harjoittaman liiketoiminnan mukaan; tätä laskelmaa varten otetaan ainoastaan huomioon kaikkien niiden asioimistojen tai sivukonttoreiden toiminta, jotka on perustettu yhteisön alueelle;

b) edellä 51 artiklan 2 kohdan e alakohdassa tarkoitettu tallete tehdään vain yhteen näistä jäsenvaltioista;

c) takuurahaston muodostavat varat voivat sijaita missä tahansa niistä jäsenvaltioista, joissa yritys toimii.

2. Hakemus 1 kohdassa tarkoitettujen etujen saamiseksi on tehtävä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille. Hakemuksessa on mainittava se jäsenvaltion viranomainen, joka tulevaisuudessa valvoo yhteisöön perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta. Yrityksen on perusteltava viranomaisen valinta. Tallete on tehtävä tässä jäsenvaltiossa.

3. Edellä 1 kohdassa mainitut edut voidaan myöntää vain, jos toimivaltaiset viranomaiset kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa hakemus on tehty, suostuvat tähän. Edut tulevat voimaan heti, kun valittu valvontaviranomainen ilmoittaa toisille toimivaltaisille valvontaviranomaisille valvovansa yhteisössä sijaitsevien asioimistojen ja sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta.

Valitun toimivaltaisen valvontaviranomaisen on saatava muilta jäsenvaltioilta niiden alueelle perustettujen asioimistojen ja sivukonttoreiden kokonaisvakavaraisuuden valvontaan tarvittavat tiedot.

4. Yhden tai useamman jäsenvaltion pyynnöstä, joita asia koskee, kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden on samanaikaisesti peruutettava tämän artiklan nojalla myönnetyt edut.

57 artikla

Kolmansien maiden kanssa tehdyt sopimukset

Yhteisö voi perustamissopimuksen mukaisesti tehdyillä sopimuksilla sitoutua yhden tai useamman kolmannen maan kanssa soveltamaan tämän osaston säännöksistä poikkeavia säännöksiä varmistaakseen vastavuoroisuuteen perustuvalla tavalla riittävän turvan jäsenvaltioiden vakuutetuille.

VI OSASTO

KOLMANNEN VALTION LAINSÄÄDÄNNÖN SOVELTAMISALAAN KUULUVAN EMOYRITYKSEN TYTÄRYRITYKSIIN TAIKKA TÄLLAISTEN EMOYRITYKSEN SUORITTAMIIN OMISTUSOSUUKSIEN HANKINTOIHIN SOVELLETTAVAT SÄÄNNÖKSET

58 artikla

Jäsenvaltioiden velvollisuus tiedottaa komissiolle

Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle:

a) yhden tai useamman sellaisen emoyrityksen suoraan tai välillisesti omistamalle tytäryritykselle annetusta toimiluvasta, johon sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä. Komissio ilmoittaa asiasta 65 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle komitealle;

b) jos tällainen emoyritys hankkii yhteisön vakuutusyrityksestä osuuden, joka muuttaisi viimeksi mainitun sen tytäryritykseksi. Komissio ilmoittaa asiasta 65 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle komitealle.

Kun toimilupa myönnetään yhden tai useamman sellaisen emoyrityksen, johon sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä, suoraan tai välillisesti omistamalle tytäryritykselle, yritysryhmän rakenne on määritettävä ilmoituksessa, jonka toimivaltainen viranomainen tekee komissiolle.

59 artikla

Yhteisön vakuutusyritysten saama kohtelu kolmansissa maissa

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista yleisistä vaikeuksista, joita niiden vakuutusyrityksillä on niiden sijoittautuessa kolmanteen valtioon tai harjoittaessaan siellä toimintaansa.

2. Komissio laatii määräajoin kertomuksen, jossa 3 ja 4 kohdan mukaisesti tarkastellaan yhteisön vakuutusyritysten kolmansissa valtioissa saamaa kohtelua sijoittautumisessa ja vakuutusliikkeen harjoittamisessa sekä osuuksien hankkimisessa kolmansien maiden vakuutusyrityksistä. Komissio antaa nuo selvitykset sekä tarvittavat ehdotukset neuvostolle.

3. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jokin kolmas maa ei myönnä yhteisön vakuutusyrityksille yhtä tehokasta markkinoillepääsyä kuin yhteisö myöntää tuon kolmannen maan vakuutusyrityksille, komissio voi pyytää neuvostolta tarvittavia valtuuksia neuvotellakseen yhtäläisten kilpailuedellytysten saamisesta yhteisön vakuutusyrityksille. Neuvosto päättää asiasta määräenemmistöllä.

4. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jossakin kolmannessa maassa toimivat yhteisön vakuutusyritykset eivät saa osakseen sellaista kansallista kohtelua, joka antaisi niille samat kilpailuedellytykset kuin kotimaisille vakuutusyrityksille, ja että tehokkaan markkinoillepääsyn edellytykset eivät täyty, komissio voi aloittaa neuvottelut tilanteen korjaamiseksi.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa voidaan neuvottelujen aloittamisen lisäksi milloin tahansa 65 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti päättää myös, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on rajoitettava tai lykättävä päätöksiään, jotka koskevat:

— vireillä olevia ja tulevia toimilupahakemuksia, ja

— suorien tai välillisten osuuksien hankintoja, joita kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alaiset emoyritykset suorittavat.

Nämä toimenpiteet saavat olla voimassa enintään kolme kuukautta.

Neuvosto voi komission ehdotuksesta päättää määräenemmistöllä ennen tuon kolmen kuukauden määräajan päättymistä neuvottelujen tulosten perusteella toimenpiteiden jatkamisesta.

Tällaista päätösten rajoittamista tai lykkäämistä ei saa soveltaa tapauksiin, joissa yhteisössä toimiluvan saaneet vakuutusyritykset tai niiden tytäryritykset perustavat tytäryrityksiä tai joissa sellaiset yritykset tai tytäryritykset hankkivat osuuksia yhteisön vakuutusyrityksistä.

5. Kun komissio havaitsee, että jokin 3 tai 4 kohdassa kuvattu tilanne on syntynyt, jäsenvaltioiden on ilmoitettava sille sen pyynnöstä:

a) jokaisesta sellaisen tytäryrityksen toimilupahakemuksesta, jonka yksi tai useampi kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alainen emoyritys suoraan tai välillisesti omistaa;

b) jokaisesta tällaisen yrityksen suunnitelmasta hankkia sellainen osuus yhteisön vakuutusyrityksestä, että jälkimmäisestä tulisi edellisen tytäryritys.

Tämä tietojenantovelvollisuus lakkaa, kun 3 tai 4 kohdassa tarkoitetun kolmannen maan kanssa on päästy sopimukseen tai kun 4 kohdan toisessa ja kolmannessa alakohdassa tarkoitettujen toimen pisteiden soveltaminen päättyy.

6. Tämän artiklan mukaisten toimenpiteiden on oltava niiden velvoitteiden mukaisia, joita yhteisöllä on vakuutusyritysten toiminnan aloittamista ja harjoittamista koskevien kahden- ja monenvälisten kansainvälisten sopimusten nojalla.

VII OSASTO

SIIRTYMÄSÄÄNNÖKSET JA MUUT SÄÄNNÖKSET

60 artikla

Poikkeukset ja rajoitusten kumoaminen

1. Yritykset, jotka on perustettu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan kuninkaallisella erityissäädöksellä ("by Royal Charter"), erityisellä asiakirjalla ("by private Act") tai erityisellä viranomaisen päätöksellä ("by special Public Act") voivat jatkaa toimintaansa rajoittamattoman ajan siinä oikeudellisessa muodossa, jossa ne on rekisteröity 15 päivänä maaliskuuta 1979.

Yhdistyneen kuningaskunnan on laadittava näistä yrityksistä luettelo ja toimitettava se toisille jäsenvaltioille ja komissiolle.

2. "Societies registered under the Friendly Societies Acts" -tyyppiset laitokset Yhdistyneessä kuningaskunnassa voivat jatkaa tarkoituksensa mukaista henkivakuutus- ja säästökassatoimintaa, jota ne harjoittivat 15 päivänä maaliskuuta 1979.

61 artikla

Todistus hyvästä maineesta

1. Jos jäsenvaltio vaatii omilta kansalaisiltaan todistuksen hyvästä maineesta sekä todistuksen siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, tai todistuksen jommastakummasta näistä seikoista, tuon valtion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote tuomioistuimen ylläpitämästä rekisteristä tai, jos tällaista ei ole, näiden edellytysten täyttymistä osoittava vastaava asiakirja, jonka toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen on antanut kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, josta kyseinen henkilö tulee.

2. Jos kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, josta ulkomaan kansalainen tulee, ei anneta 1 kohdassa tarkoitettua asiakirjaa, sen sijasta voidaan antaa valaehtoinen ilmoitus – tai jollei valtiossa käytetä valaa, valan sijasta voidaan antaa juhlallinen vakuutus – jonka kyseinen henkilö antaa toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai tarvittaessa notaarille kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, josta hän tulee; toimivaltaisen viranomaisen tai notaarin on todistettava valaehtoinen tai juhlallisen vakuutuksen muodossa annettu ilmoitus oikeaksi. Vakuutus siitä, ettei henkilöä ole asetettu konkurssiin, voidaan myös antaa toimivaltaiselle ammatilliselle tai toimialayhteisön elimelle.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut asiakirjat eivät saa niitä esitettäessä olla kolmea kuukautta vanhempia.

4. Jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset ja yhteisöt, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä viipymättä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Kunkin jäsenvaltion on myös ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle ne viranomaiset tai yhteisöt, joille tässä artiklassa tarkoitetut asiakirjat on esitettävä haettaessa lupaa 2 artiklassa tarkoitetun toiminnan harjoittamiseen tämän jäsenvaltion alueella.

VIII OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

62 artikla

Jäsenvaltioiden ja komission välinen yhteistyö

Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on toimittava tiiviissä yhteistyössä helpottaakseen tässä direktiivissä tarkoitettujen vakuutuslajien ja tarkoitetun toiminnan valvontaa yhteisössä.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista olennaisista vaikeuksista, jotka liittyvät tämän direktiivin soveltamiseen, muun muassa jos jäsenvaltio havaitsee, että tarkoitettua liiketoimintaa siirtyy epätavallisessa määrin sen alueelle sijoittautuneiden yritysten vahingoksi ja välittömästi sen rajojen ulkopuolelle perustettujen asioimistojen ja sivukonttoreiden eduksi.

Komission ja kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

Tarvittaessa komissio tekee neuvostolle aiheelliset ehdotukset.

63 artikla

Kertomukset palvelujen tarjoamisen vapauteen perustuvien vakuutusmarkkinoiden kehityksestä

Komissio antaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle säännöllisesti, ensimmäisen kerran 20 päivänä marraskuuta 1995, kertomuksen palvelujen tarjoamisen vapauteen perustuvien vakuutusmarkkinoiden kehityksestä.

64 artikla

Tekniset mukautukset

Seuraavat tähän direktiiviin tehtävät tekniset mukautukset annetaan 65 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti:

— edellä 6 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädettyjen yhtiömuotojen lisääminen,

— liitteessä I tarkoitetun luettelon muutokset; tämän luettelon sanaston mukauttaminen vakuutusmarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi,

— edellä 27 artiklassa lueteltujen solvenssimarginaalin muodostavien erien täsmentäminen uusien rahoitusvälineiden luomisen huomioon ottamiseksi,

— edellä 29 artiklan 2 kohdassa säädetyn takuurahaston vähimmäismäärän muuttaminen talouden ja rahoitusta koskevan kehityksen huomioon ottamiseksi,

— muutokset uusien rahoitusvälineiden luomisen huomioon ottamiseksi, 23 artiklassa säädettyä vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavia varoja koskevaan luetteloon sekä 24 artiklassa annettuihin sijoitusten hajauttamista koskeviin määräyksiin,

— tämän direktiivin liitteessä II olevien vastaavuussääntöjen lieventämisen muutokset uusilta valuuttariskeiltä suojautumista koskevien rahoitusvälineiden kehityksen tai talous- ja rahaliittoa koskevan kehityksen huomioon ottamiseksi,

— määritelmien täsmentäminen tämän direktiivin yhdenmukaisen soveltamisen turvaamiseksi koko yhteisössä, ja

— tarpeelliset tekniset mukautukset enimmäiskorkojen vahvistamista koskeviin määräyksiin 20 artiklan soveltamiseksi, erityisesti talous- ja rahaliiton kehityksen huomioon ottamiseksi.

65 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa direktiivillä 91/675/ETY perustettu vakuutuskomitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 ja 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

Päätöksen 1999/468/EY 5 artiklan 6 kohdassa säädetty määräaika vahvistetaan kolmeksi kuukaudeksi.

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

66 artikla

Liiketoimintaa harjoittavien sivukonttoreiden ja vakuutusyritysten saamat oikeudet

1. Sivukonttoreiden, jotka ovat aloittaneet liiketoimintansa kyseisen sivukonttorin sijoittautumisjäsenvaltion säännösten mukaisesti ennen 1 päivää heinäkuuta 1994, katsotaan toimineen 40 artiklan 1–5 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Niitä koskevat kyseisestä voimaantulopäivästä 13, 20, 37, 39 ja 46 artiklan säännökset.

2. Edellä 41 ja 42 artiklat eivät rajoita palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella liiketoimintaa harjoittavien vakuutusyritysten niitä oikeuksia, jotka ne ovat saaneet ennen 1 päivää heinäkuuta 1994.

67 artikla

Asian saattaminen tuomioistuimen käsittelyyn

Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että tämän direktiivin mukaisesti annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamiseksi tehdyt vakuutusyritystä koskevat päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

68 artikla

Euroina ilmoitettujen määrien tarkastaminen

1. Komissio antaa neuvostolle 15 päivään maaliskuuta 1985 mennessä kertomuksen tässä direktiivissä asetettujen taloudellisten vaatimusten vaikutuksista jäsenvaltioiden vakuutusmarkkinoihin.

2. Komission ehdotuksesta neuvosto joka toinen vuosi tarkastelee ja tarvittaessa muuttaa tässä direktiivissä euroina ilmoitetut määrät ottaen huomioon yhteisön talouskehityksen ja rahaolojen kehityksen.

69 artikla

Uusien säännösten täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava 1 artiklan 1 kohdan m alakohdan, 18 artiklan 3 kohdan, 51 artiklan 2 kohdan g alakohdan sekä 3 ja 4 kohdan, 60 artiklan 2 kohdan ja 66 artiklan 1 kohdan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään . . . (*). Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

2. Jäsenvaltioiden on saatettava 16 artiklan 3 kohdan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 17 päivänä marraskuuta 2002. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä. Ennen tätä ajankohtaa jäsenvaltioiden on sovellettava liitteessä IV olevan 1 kohdan mukaista määräystä.

3. Jäsenvaltioiden on annettava ennen 20 päivää syyskuuta 2003 3 artiklan 6 kohdan, 27, 28, 29, 30 ja 38 artiklan noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että ensimmäisen alakohdan säännöksiä sovelletaan ensimmäisen kerran 1 päivänä tammikuuta 2004 tai kyseisenä kalenterivuotena alkavien tilikausien tilinpäätösten valvontaan. Ennen tätä ajankohtaa jäsenvaltioiden on sovellettava liitteessä IV olevan 2 ja 3 kohdan mukaisia määräyksiä.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

(*) 18 kuukautta tämän direktiivin voimaantulosta.

5. Komissio toimittaa viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2007 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen 3 artiklan 6 kohdan sekä 27, 28, 29, 30 ja 38 artiklan soveltamisesta ja tarvittaessa pidemmälle menevän yhdenmukaistamisen tarpeesta. Kertomuksesta on käytävä ilmi, miten jäsenvaltiot ovat hyödyntäneet kyseisten artiklojen mukaisesti tarjottuja mahdollisuuksia ja etenkin, onko kansallisille valvontaviranomaisille annettu harkintavalta johtanut siihen, että valvonnassa on huomattavia eroja yhtenäismarkkinoilla.

70 artikla

Tiedonanto komissiolle

Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

71 artikla

Siirtymäkausi 3 artiklan 6 kohdan sekä 27, 28, 29, 30 ja 38 artiklan osalta

1. Jäsenvaltiot voivat myöntää vakuutusyrityksille, jotka 20 päivänä maaliskuuta 2002 harjoittavat vakuutustoimintaa niiden alueilla yhdessä tai useammassa liitteessä I tarkoitetussa vakuutusluokassa, viiden vuoden määräajan kyseisestä päivästä alkaen toimintansa mukauttamiseksi 3 artiklan 6 kohdassa sekä 27, 28, 29, 30 ja 38 artiklassa säädettyihin vaatimuksiin.

2. Jäsenvaltiot voivat myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viisivuotiskauden päättyessä eivät vielä ole kokonaan muodostaneet vaadittua solvenssimarginaalia, enintään kahden vuoden lisäajan edellyttäen, että nämä yritykset ovat 37 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, jotka ne aikovat tätä varten toteuttaa.

72 artikla

Kumotut direktiivit ja niiden vastaavuus tämän direktiivin kanssa

1. Kumotaan liitteessä V olevassa A osassa luetellut direktiivit, sanotun kuitenkaan rajoittamatta liitteessä V olevassa B osassa olevia kyseisten direktiivien jäsenvaltioita velvoittavia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava nämä direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sovellettava niitä.

2. Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä VI olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

73 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

74 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty . . .

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*

LIITE I

VAKUUTUSLUOKAT

I. Vakuutukset, joita tarkoitetaan 2 artiklan 1 alakohdan a, b ja c alakohdassa, lukuun ottamatta II ja III luokassa tarkoitettuja vakuutuksia

II. Vakuutus avioliiton varalta, vakuutus syntymän varalta

III. Vakuutukset, joita tarkoitetaan 2 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa ja jotka liittyvät sijoitusrahastoihin

IV. Pysyvä sairausvakuutus (”permanent health insurance”), jota tarkoitetaan 2 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa

V. Tontiinit, joita tarkoitetaan 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa

VI. Kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevat sopimukset, joita tarkoitetaan 2 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa

VII. Ryhmäeläkerahastojen hoitaminen, jota tarkoitetaan 2 artiklan 2 alakohdan c ja d alakohdassa

VIII. Toiminta, jota tarkoitetaan 2 artiklan 2 alakohdan e alakohdassa

IX. Toiminta, jota tarkoitetaan 2 artiklan 3 alakohdassa

LIITE II

VASTAAVUUSSÄÄNNÖT

Valuutta, jossa vakuutuksenantajan sitoumukset vaaditaan maksettavaksi, on määriteltävä seuraavien määräysten mukaisesti.

1. Kun sopimuksen antama vakuutusturva on ilmoitettu tietyssä valuutassa, katsotaan, että vakuutuksenantajan sitoumukset on maksettava tässä valuutassa.

2. Jäsenvaltiot voivat antaa vakuutusyrityksille luvan jättää kattamatta vakuutusteknisen vastuuvelkansa, mukaan lukien vakuutusmaksuvastuu, sitoumusten valuuttaa vastaavilla varoilla, jos edellä mainittujen yksityiskohtaisten määräysten soveltaminen johtaisi siihen, että vakuutusyrityksellä on oltava vastaavuusperiaatetta noudattaakseen hallussaan yhdessä valuutassa olevia varoja määrä, joka on enintään 7 prosenttia muissa valuutoissa olevista varoista.

3. Jäsenvaltiot voivat päättää, etteivät ne vaadi vakuutusyrityksiä soveltamaan vastaavuusperiaatetta, kun sitoumukset vaaditaan maksettavaksi muussa kuin jäsenvaltion valuutassa, jos tässä valuutassa olevat sijoitukset ovat säänneltyjä tai jos valuutan on noudatettava siirtorajoituksia tai jos se ei muiden vastaavien syiden vuoksi sovi vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen.

4. Vakuutusyrityksillä on oikeus olla kattamatta toisiaan vastaavilla varoilla määrä, joka on enintään 20 prosenttia niiden sitoumuksista tietyssä valuutassa.

   Eri valuutoissa olevien varojen kokonaismäärän on kuitenkin oltava vähintään yhtä suuri kuin kaikissa valuutoissa olevien sitoumusten yhteismäärä.

5. Jäsenvaltio voi määrätä, että kun sitoumukset on edellä olevien yksityiskohtaisten määräysten nojalla katettava jonkin jäsenvaltion valuutassa ilmaistuin varoin, tämä vaatimus on katsottava täytetyksi myös, kun varat on ilmaistu euroina.

LIITE III

VAKUUTUKSENOTTAJALLE ANNETTAVAT TIEDOT

Seuraavat tiedot, jotka on annettava tiedoksi vakuutuksenottajalle joko (A) ennen sopimuksen tekemistä tai (B) sopimuksen voimassaoloaikana, on ilmoitettava selkeästi ja täsmällisesti kirjallisina ja niiden on oltava annettu sitoumusjäsen valtion virallisella kielellä.

Nämä tiedot voidaan kuitenkin antaa muulla kielellä, jos vakuutuksenottaja pyytää sitä ja jäsenvaltion laki sallii sen tai jos vakuutuksenottaja voi vapaasti valita sopimukseen sovellettavan lain.

A. *Ennen sopimuksen tekemistä*

Vakuutusyritystä koskevat tiedot	Sitoumusta koskevat tiedot
a.1 Yrityksen nimi tai toiminimi, oikeudellinen muoto	a.4 Kunkin edun ja vaihtoehdon määrittely
a.2 Se jäsenvaltio, jossa yhtiön kotipaikka ja tarvittaessa, jossa sen asioimisto tai sivukonttori sijaitsee	a.5 Sopimuksen voimassaoloaika
a.3 Kotipaikan osoite ja tarvittaessa sen asioimiston tai sivukonttorin osoite jonka kanssa sopimus on tehty	a.6 Sopimuksen irtisanomista koskevat yksityiskohtaiset säännöt
	a.7 Vakuutusmaksujen maksamista ja maksukautta koskevat yksityiskohtaiset säännöt
	a.8 Lisäetujen laskemis- ja jakamisperusteet
	a.9 Merkintä takaisinostoarvosta ja vapaakirja-arvoista sekä siihen liittyvien takuiden luonteesta
	a.10 Tiedot kuhunkin takuuseen liittyvistä vakuutusmaksuista, kun on kyse joko pää- tai lisätakuista, silloin kun tällaiset tiedot katsotaan aiheellisiksi
	a.11 Niiden osuuksien määrittely (laskentayksiköissä), joihin edut on sidottu, sellaisten sopimusten osalta, joiden pääoma on vaihtuva
	a.12 Sijoitussidonnaisista vakuutuksista niiden perustana olevien varojen luonne
	a.13 Tiedot vakuutuksen perustamiseen käytettävissä olevasta ajasta ja peruuttamisoikeuden käyttämisestä
	a.14 Yleiset tiedot kyseisen vakuutus muodon verokohtelusta
	a.15 Määräykset, jotka koskevat vakuutuksenottajien, vakuutettujen tai edunsaajien esittämien sopimusta koskevien valitusten käsittelemistä, mukaan lukien tarvittaessa ilmoitus valituslautakunnasta, jonka tehtävänä on tutkia valitukset, edellä sanotun kuitenkaan rajoittamatta mahdollisuutta saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi
	a.16 Sopimukseen sovellettava laki, kun osapuolet eivät voi valita sitä vapaasti tai, maininta siitä, että osapuolet voivat vapaasti valita sovellettavan lain, ja tässä tapauksessa tiedot siitä laista, jota vakuutuksenantaja ehdottaa valittavaksi

B. *Sopimuksen voimassaoloaikana*

Yleisten ja erityisten vakuutusehtojen lisäksi vakuutuksenottajalle on annettava tiedoksi koko sopimusajan seuraavat tiedot:

Vakuutusyritystä koskevat tiedot	Sitoumusta koskevat tiedot
b.1 Yrityksen nimen, toiminimen, oikeudellisen muodon tai sen kotipaikan muutokset ja tarvittaessa sen asioimiston tai sivukonttorin osoitteen muutokset, jonka kanssa sopimus on tehty	b.2 Kaikki A osan a.4–a.12 kohtia koskevat tiedot vakuutusehtojen muuttuessa tai sopimukseen sovellettavan lainsäädännön muuttuessa
	b.3 Vuosittain tiedot lisäeduista

LIITE IV

1) SALASSAPITOVELVOLLISUUS

Jäsenvaltiot voivat 17 päivään marraskuuta 2002 tehdä yhteistyösopimuksia, jotka koskevat tietojen vaihtoa kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa vain, jos luovutettujen tietojen salassapito taataan vähintään tämän direktiivin 16 artiklassa esitetyllä tavalla.

2) TÄMÄN DIREKTIIVIN SOVELTAMISALAAN KUULUMATTOMAT LIIKETOIMET JA ELIMET

Tämä direktiivi ei 1 päivään tammikuuta 2004 asti koske keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jos:

— niiden yhtiö- tai yhdistysjärjestyksessä on määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä taikka etuuksien pienentämisestä tai avun vaatimisesta muilta henkilöiltä, jotka ovat sitoutuneet tarjoamaan sitä, ja

— tämän direktiivin tarkoittamasta toiminnasta saatu vuosittainen vakuutusmaksutulo ei ole enempää kuin 500 000 euroa kolmelta perättäiseltä vuodelta. Jos tämä määrä ylittyy kolmena perättäisenä vuotena, tätä direktiiviä on sovellettava neljännestä vuodesta lähtien.

3) JÄSENVALTIOIDEN ON 1 PÄIVÄÄN TAMMIKUUTA 2004 ASTI SOVELLETTAVA SEURAAVIA SÄÄNNÖKSIÄ

A. **Solvenssimarginaali**

Kunkin jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta vakuutusyritykseltä, jonka kotipaikka on sen alueella, solvenssimarginaalia, joka on riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta.

Solvenssimarginaalin muodostavat:

1. vakuutusyrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät. Erityisesti on otettava lukuun:

— maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakastileillä, jotka täyttävät kaikki seuraavat vaatimukset:

a) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille vain, jos se ei aiheuta solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason, tai yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu,

b) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan aikana kieltää maksun, ja

c) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei a ja b alakohdassa esitetyistä edellytyksistä muuta johdu,

— puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta heti kun 25 prosenttia tästä pääomasta on maksettu,

— rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusteknisiä vastuita,

— kaikki siirtyvät voittovarat,

— kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voidaan sisällyttää ainoastaan enintään 50 prosenttiin solvenssimarginaalista, josta määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaisia kumulatiivisia etuoikeutettuja osakkeita, jos seuraavat vähimmäisvaatimukset täyttyvät:

a) sen varalta, että vakuutusyritys joutuu konkurssiin tai purkautuu, on oltava sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetuilla osakkeilla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus ja niitä ei makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

b) ainoastaan täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;

c) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen takaisinmaksun ennakkoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyritys pyytää sitä ja sen solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi,

d) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, voidaan maksaa takaisin vain noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, jollei niitä enää pidetä solvenssimarginaalin osana tai jollei takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa virallista suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä tosiasiallinen ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset antavat luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi,

e) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan velka on tietyissä muissa olosuhteissa kuin vakuutusyritystä purettaessa maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;

f) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta,

— arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, jotka täyttävät seuraavat edellytykset mukaan lukien muut kuin edellä olevassa luetelmakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, enintään 50 prosenttiin asti solvenssimarginaalista näiden arvopaperien ja viidennessä luetelmakohdassa mainittujen etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainojen kokonaismäärästä,

a) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

b) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

c) lainanantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

d) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;

e) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät voidaan ottaa huomioon.

2. Taseessa olevat kansallisessa lainsäädännössä sallitut varaukset voitonjakoa varten, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen vakuutuksenottajille;

3. Mikäli yritys on tehnyt perustellun hakemuksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jonka alueella sillä on kotipaikka, ja viranomainen on suostunut siihen, seuraavat erät:

a) määrä, joka vastaa 50 prosenttia yrityksen tulevista voitoista; tulevien voittojen määrä saadaan kertomalla arvioitu vuotuinen voitto vakuutussopimusten jäljellä olevaa keskimääräistä kautta edustavalla kertoimella; käytettävä kerroin voi olla enintään 10; arvioitu vuotuinen voitto on tämän direktiivin 2 artiklassa luetellussa toiminnassa viiden viimeisen vuoden aikana saatujen voittojen aritmeettinen keskiarvo.

Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on määriteltävä yhteisellä sopimuksella ja yhteistyössä komission kanssa perusteet arvioidun vuotuisen voiton kertoimen laskemiseksi, sekä se, mistä eristä voitot koostuvat. Siihen saakka, kunnes tällaiseen sopimukseen on päästy, nämä erät määritellään kotijäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.

Toimivaltaisten viranomaisten määriteltyä toteutuneiden voittojen käsitteen komission on annettava ehdotuksensa käsitteen yhdenmukaistamiseksi vakuutusyritysten tilinpäätösten yhdenmukaistamista koskevalla ja direktiivin 78/660/ETY 1 artiklan 2 kohdassa säädetyn yhteensovittamisen toteuttavalla direktiivillä;

b) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvän hankintamenojen kuormituslisällä vastaavan prosentin mukaisesti; tämä määrä ei kuitenkaan saa olla enempää kuin 3,5 prosenttia kaikkien niiden vakuutussopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta; erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus;

c) jos sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa vakuutusyritys harjoittaa toimintaansa, ovat sen hyväksyneet, kaikki piilovaraukset, jotka johtuvat varojen aliarvostuksesta ja muiden velkojen kuin vakuutusmaksuvastuun yliarvostuksesta, jos nämä varaukset eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

B. **Vähimmäissolvenssimarginaali**

Jollei C jaksosta muuta johdu, vähimmäissolvenssimarginaali on määriteltävä harjoitettujen vakuutusluokkien mukaisesti jäljempänä esitetyllä tavalla:

a) Tämän direktiivin 2 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen vakuutusten, lukuun ottamatta sijoitusrahastoihin liittyvää vakuutusta, sekä 2 artiklan 3 alakohdassa tarkoitetun toiminnan solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava samansuuruinen kuin kahden seuraavan tuloksen summa:

— ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään ensivakuutusliikkeeseen sekä tulevaan jälleenvakuutukseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja edellä määritellyn bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia.

— toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä vakuutusyrityksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan yrityksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Korkeintaan kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa edellä olevan osuuden on oltava 0,1 prosenttia; sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

b) Solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on vastattava seuraavan laskelman tulosta tämän direktiivin 2 artiklan 1 alakohdan c alakohdassa tarkoitetun lisävakuutuksen kohdalla:

— lasketaan yhteen kaikki viime tilikautena erääntyneet ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut tai osuudet (mukaan lukien vakuutusmaksuihin ja osuuksiin liittyvät liitännäismaksut);

— tähän yhdistettyyn summaan lisätään kaikki tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut viime tilikaudelta;

— tästä summasta vähennetään viime tilikautena erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen ja osuuksien kokonaismäärä sekä ensiksi mainittuun kokonaissummaan sisältyviin vakuutusmaksuihin ja osuuksiin liittyvien verojen ja maksujen summa.

Näin saatu erotus jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 10 miljoonaa euroa ja toinen yli menevän osan; näistä osuuksista otetaan 18 prosenttia edellisestä ja 16 prosenttia jälkimmäisestä ja lasketaan ne yhteen.

Tulos saadaan kertomalla näin saatu summa vakuutusyrityksen vastuulle jääneiden, jälleen- ja edelleenvakuuttajien osuuksilla vähennettyjen korvausmenojen määrän ja korvausmenojen bruttomäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei missään tapauksessa saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Nimellä Lloyd's tunnetun vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta solvenssimarginaalin laskemisen on perustuttava nettovakuutusmaksuihin, jotka kerrotaan sen jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen, jossa yhtiön kotipaikka on, vuosittain määräämällä kiinteällä prosenttiluvulla. Tämä kiinteä prosenttiluku on laskettava maksettuja palkkioita koskevien viimeisimpien tilastotietojen perusteella. Yksityiskohtaiset tiedot sekä asiaankuuluvat laskelmat on lähetettävä niiden valtioiden toimivaltaisille viranomaisille, joiden alueella Lloyd's harjoittaa liiketoimintaansa.

c) Tämän direktiivin 2 artiklan 1 alakohdan d alakohdassa tarkoitetussa pysyvässä sairausvakuutuksessa, jota ei voida irtisanoa, ja 2 artiklan 2 alakohdan b alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua koskevissa sopimuksissa solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava 4 prosenttia vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan a alakohdan ensimmäisessä tuloksessa esitetyn mukaisesti.

d) Tontiineissa, joita tarkoitetaan tämän direktiivin 2 artiklan 2 alakohdan a alakohdassa, solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava 1 prosentti yhdistyksen varoista.

e) Sijoitusrahastoihin liittyvissä, tämän direktiivin 2 artiklan 1 alakohdan a ja b alakohdissa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja 2 artiklan 2 alakohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa, solvenssimarginaalin vähimmäismäärän on oltava yhtä suuri kuin:

— 4 prosentin osuus vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu tämän artiklan a alakohdan ensimmäisessä tuloksessa esitetyn mukaisesti, siltä osin kuin vakuutusyritys vastaa sijoitusriskistä, ja 1 prosentin osuus samalla tavalla lasketusta vakuutusmaksuvastuusta, siltä osin kuin yritys ei vastaa sijoitusriskistä, edellyttäen että sopimuskausi on pidempi kuin viisi vuotta ja että varoja sopimuksessa määriteltyjen liikekustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi.

sekä

— 0,3 prosentin osuus riskisummasta laskettuna tämän jakson a alakohdan toisen tuloksen ensimmäisen alakohdan mukaisesti, siltä osin kuin vakuutusyritys kattaa kuoleman riskin.

C. **Takuurahasto**

1. Yksi kolmasosa B jaksossa määritellystä vähimmäissolvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Tämän jakson 2 kohdassa säädetyin poikkeuksin vähintään 50 prosenttia tästä rahastosta on muodostettava A-jakson 1 ja 2 kohdassa luetelluista eristä.

2. a) Takuurahasto ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 800 000 euroa.

b) Jäsenvaltio saa määrätä takuurahaston vähimmäismäärän alennettavaksi 600 000 euroon, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys taikka tontiiniyhdistys.

c) Tämän direktiivin 3 artiklan 6 kohdan toisen luetelmakohdan toisessa virkkeessä tarkoitettujen keskinäisten yhtiöiden tai yhdistysten osalta, heti kun ne kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan, sekä tontiiniyhdistysten kohdalla jäsenvaltio saa sallia perustettavaksi 100 000 euron suuruisen vähimmäistakuurahaston, jota kartutetaan tämän jakson b alakohdassa määrättyyn määrään saakka perättäisin 100 000 euron erin aina kutakin 500 000 euron suuruista maksutulon lisäystä kohden.

d) Tämän jakson a, b ja c alakohdassa tarkoitetun vähimmäistakuurahaston on koostuttava A jakson 1 ja 2 kohdassa luetelluista eristä.

3. Keskinäiset yhtiöt tai yhdistykset eivät saa tämän direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa tai 40 artiklassa tarkoitetulla tavalla laajentaa toimintaansa, elleivät ne välittömästi ole tämän jakson 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisia.

LIITE V

A OSA

Kumotut direktiivit ja niiden muutokset (72 artiklassa tarkoitetut)

Neuvoston direktiivi 79/267/ETY

Neuvoston direktiivi 90/619/ETY

Neuvoston direktiivi 92/96/ETY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/26/EY

(ainoastaan 1 artiklan toinen luetelmakohta, 2 artiklan 2 kohdan neljäs luetelmakohta ja 3 artiklan 1 kohta direktiiviin 79/267/ETY tehtyjen viittausten osalta)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/12/EY

Toinen neuvoston direktiivi 90/619/ETY

Kolmas neuvoston direktiivi 92/96/ETY

Kolmas neuvoston direktiivi 92/96/ETY

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/26/EY

(ainoastaan 1 artiklan toinen luetelmakohta, 2 artiklan 1 kohdan kolmas luetelmakohta, 4 artiklan 1, 3 ja 5 kohta sekä 5 artiklan kolmas luetelmakohta direktiiviin 92/96/ETY tehtyjen viittausten osalta)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/64/EY

(2 artikla direktiiviin 92/96/ETY tehtyjen viittausten osalta)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/12/EY (2 artikla).

B OSA

Täytäntöönpanon määräajat

(joita tarkoitetaan 72 artiklassa)

Direktiivi	Määräaika, johon mennessä direktiivi on pantava täytäntöön	Määräaika, josta alkaen direktiiviä on sovellettava
79/267/ETY (EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1)	15. syyskuuta 1980	15. syyskuuta 1981
90/619/ETY (EYVL L 330, 29.11.1990, s. 50)	20. marraskuuta 1992	20. toukokuuta 1993
92/96/ETY (EYVL L 360, 9.12.1992, s. 1)	31. joulukuuta 1993	1. heinäkuuta 1994
95/26/EY (EYVL L 168, 18.7.1995, s. 7)	18. heinäkuuta 1996	18. heinäkuuta 1996
2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27)	17. marraskuuta 2002	17. marraskuuta 2002
2002/12/EY (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 11)	20. syyskuuta 2003	1. tammikuuta 2004

LIITE VI

Vastaavuustaulukko

Tämä direktiivi	Direktiivi 79/267/ETY	Direktiivi 90/619/ETY	Direktiivi 92/96/ETY	Direktiivi 95/26/EY	Muut direktiivit	
1 artiklan 1 kohdan a alakohta			1 artiklan a alakohta			
1 artiklan 1 kohdan b alakohta		3 artikla	1 artiklan b alakohta			
1 artiklan 1 kohdan c alakohta		2 artiklan c alakohta				
1 artiklan 1 kohdan d alakohta			1 artiklan c alakohta			
1 artiklan 1 kohdan e alakohta			1 artiklan d alakohta			
1 artiklan 1 kohdan f alakohta			1 artiklan e alakohta			
1 artiklan 1 kohdan g alakohta		2 artiklan e alakohta				
1 artiklan 1 kohdan h–l alakohta			1 artiklan f–j alakohta			
1 artiklan 1 kohdan m alakohta						*Uusi*
1 artiklan 1 kohdan n alakohta			1 artiklan l alakohta			
1 artiklan 1 kohdan o, p ja q alakohta	5 artiklan b, c ja d alakohta					
1 artiklan 1 kohdan r alakohta				2 artiklan 1 kohta		
1 artiklan 2 kohta	5 artiklan a alakohdan toinen virke					
2 artikla	1 artikla					
3 artiklan 1–4 kohta	2 artikla					
3 artiklan 5 ja 6 kohta	3 artikla					
3 artiklan 7 kohta	4 artikla					
3 artiklan 8 kohta					Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirja, mukautettuna päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY	
4 artikla	6 artikla					
5 artikla	7 artikla					
6 artiklan 1 kohta	8 artiklan 1 kohta					
6 artiklan 2 kohta	8 artiklan 1 kohdan kolme viimeistä alakohtaa					
6 artiklan 3 kohta	8 artiklan 1 kohdan a alakohta					
6 artiklan 4 kohta	8 artiklan 2 kohta					
6 artiklan 5 kohta	8 artiklan 3 kohta					
6 artiklan 6 kohta	8 artiklan 4 kohta					
7 artikla	9 artikla					
8 artikla			7 artikla			
9 artikla	12 artikla					

Tämä direktiivi	Direktiivi 79/267/ETY	Direktiivi 90/619/ETY	Direktiivi 92/96/ETY	Direktiivi 95/26/EY	Muut direktiivit	
10 artikla	15 artikla					
11 artikla	16 artikla					
12 artikla	22 artiklan 1 kohta					
13 artikla	23 artikla					
14 artiklan 1–5 kohta			11 artiklan 2–6 kohta			
15 artikla			14 artikla			
16 artiklan 1–5 kohta			15 artiklan 1–5 kohta			
16 artiklan 6 kohta			15 artiklan 5 a kohta			
16 artiklan 7 kohta			15 artiklan 5 b kohta			
16 artiklan 8 kohta			15 artiklan 5 c kohta			
16 artiklan 9 kohta			15 artiklan 6 kohta			
17 artikla			15 a artikla			
18 artiklan 1–2 kohta	13 artiklan 1–2 kohta					
18 artiklan 3 kohta						*Uusi*
18 artiklan 4–7 kohta	13 artiklan 3–7 kohta					
19 artikla	14 artikla					
20 artikla	17 artikla					
21 artikla			19 artikla			
22 artikla			20 artikla			
23 artiklan 1 kohta			21 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta			
23 artiklan 2 kohta			21 artiklan 1 kohdan toinen alakohta			
23 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta			21 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta			
23 artiklan 3 kohdan toinen alakohta			21 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta			
23 artiklan 4 kohta			21 artiklan 2 kohta			
24 artikla			22 artikla			
25 artikla			23 artikla			
26 artikla			24 artikla			
27 artikla	18 artikla					
28 artikla	19 artikla					
29 artikla	20 artikla					
30 artikla	20a artikla					
31 artikla	21 artikla					
32 artikla		4 artikla				
33 artikla			28 artikla			
34 artikla			29 artikla			
35 artikla		15 artikla				
36 artikla			31 artikla			
37 artikla	24 artikla					

Tämä direktiivi	Direktiivi 79/267/ETY	Direktiivi 90/619/ETY	Direktiivi 92/96/ETY	Direktiivi 95/26/EY	Muut direktiivit	
38 artikla	24a artikla					
39 artikla	26 artikla					
40 artikla	10 artikla					
41 artikla		11 artikla				
42 artikla		14 artikla				
43 artikla		17 artikla				
44 artikla			38 artikla			
45 artikla			39 artiklan 2 kohta			
46 artiklan 1–9 kohta			40 artiklan 2–10 kohta			
47 artikla			41 artikla			
48 artikla			42 artiklan 2 kohta			
49 artikla			43 artiklan 2 kohta			
50 artiklan 1 kohta			44 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta			
50 artiklan 2 kohta			44 artiklan 2 kohdan toinen alakohta			
50 artiklan 3 kohta			44 artiklan 2 kohdan kolmas alakohta			
51 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan a–f alakohta	27 artiklan 1 kohta ja 2 kohdan a–f alakohta					
51 artiklan 2 kohdan g alakohta						*Uusi*
51 artiklan 3 ja 4 kohta						*Uusi*
52 artikla	31 artikla					
53 artikla	31 artiklan a alakohta					
54 artikla	28 artikla					
55 artikla	29 artikla					
56 artikla	30 artikla					
57 artikla	32 artikla					
58 artikla	32 a artikla					
59 artiklan 1 kohta	32 b artiklan 1 kohta					
59 artiklan 2 kohta	32 b artiklan 2 kohta					
59 artiklan 3 kohta	32 b artiklan 3 kohta					
59 artiklan 4 kohta	32 b artiklan 4 kohta					
59 artiklan 5 kohta	32 b artiklan 5 kohta					
59 artiklan 6 kohta	32 b artiklan 7 kohta					
60 artiklan 1 kohta	33 artiklan 4 kohta					
60 artiklan 2 kohta						*Uusi*
61 artikla	37 artikla					
62 artiklan ensimmäinen alakohta	38 artikla	28 artiklan ensimmäinen alakohta				
62 artiklan toinen, kolmas ja neljäs alakohta		28 artiklan toinen, kolmas ja neljäs alakohta				
63 artikla		29 artikla				

Tämä direktiivi	Direktiivi 79/267/ETY	Direktiivi 90/619/ETY	Direktiivi 92/96/ETY	Direktiivi 95/26/EY	Muut direktiivit	
64 artikla			47 artikla			
65 artikla			47 artikla			
66 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta						*Uusi*
66 artiklan 1 kohdantoinen alakohta			48 artiklan 1 kohta			
66 artiklan 2 kohta			48 artiklan 2 kohta			
67 artikla			50 artikla			
68 artiklan 1 kohta	39 artiklan 1 kohta					
68 artiklan 2 kohta	39 artiklan 3 kohta					
69 artiklan 1 kohta						*Uusi*
69 artiklan 2 kohta					direktiivin 2000/64/EY 3 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	
69 artiklan 3 kohta					Direktiivi 2002/12/EY3 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta ja direktiivin 2000/64/EY 3 artiklan 2 kohta	
69 artiklan 4 kohta					direktiivin 2000/64/EY 3 artiklan 1 kohdan toinen alakohta ja direktiivin 2002/12/EY3 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	
69 artiklan 5 kohta					Direktiivi 2002/12/EY3 artiklan 4 kohta	
70 artikla	41 artikla	31 artikla	51 artiklan 2 kohta	6 artiklan 2 kohta	direktiivin 2000/64/EY 3 artiklan 2 kohta ja direktiivin 2002/12/EY3 artiklan 3 kohta	
71 artikla					Direktiivi 2002/12/EY2 artikla	
72 artikla						
73 artikla						
74 artikla						
Liite I	Liite					
Liite II			Liite I			
Liite III			Liite II			
Liite IV						
Liite V						
Liite VI						

NEUVOSTON PERUSTELUT

I JOHDANTO

1. Komissio toimitti neuvostolle 28. kesäkuuta 2000 ehdotuksen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi henkivakuutuksesta (uudelleen laadittu versio) ([1]). Ehdotuksen perustana olivat EY:n perustamissopimuksen 47 artiklan 2 kohta ja 55 artikla.

   Ehdotetussa uudessa versiossa on koottu yhteen tekstiin henkivakuutusdirektiivien kodifioidut säännökset ja komission tekemät sisältömuutokset. Muutokset tehtiin normaalia menettelyä noudattaen. Tekstin kodifioitua osuutta voidaan muuttaa vain niiden teknisten mukautusten mukaisesti, jotka sisältyvät piakkoin annettavaan direktiiviin henkivakuutusyrityksiä koskevista solvenssimarginaalivaatimuksista.

2. Euroopan parlamentti antoi perustamissopimuksen 251 artiklan mukaisesti lausuntonsa ensimmäisessä käsittelyssä 15. maaliskuuta 2001. Se hyväksyi komission ehdotuksen tarkistuksitta ([2]).

   Talous- ja sosiaalikomitea antoi lausuntonsa 24. tammikuuta 2001 ([3]).

3. Neuvosto pääsi 30. ja 31. toukokuuta 2001 poliittiseen yhteisymmärrykseen tekstistä sillä edellytyksellä, että siihen tehdään muutokset, jotka aiheutuvat edellä mainitun solvenssimarginaalidirektiivin hyväksymisestä ensimmäisessä käsittelyssä. Neuvosto hyväksyi kyseisen direktiivin ensimmäisessä käsittelyssä 14. helmikuuta 2002 ([4]). Sen jälkeen henkivakuutusdirektiivin (uudelleen laadittuun) tekstiin tehtiin tarvittavat muutokset.

4. Neuvosto vahvisti yhteisen kannan 27. toukokuuta 2002 sellaisena kuin se on asiakirjassa 7328/1/02.

II TAVOITE

Kolme sukupolvea vakuutusdirektiivejä on annettu yhdentymisen eri vaiheissa 70-luvulta vuoteen 1992, jolloin annettiin kolmannet vakuutusdirektiivit. Niihin kuului kolme henkivakuutusdirektiiviä (79/267/ETY, 90/619/ETY ja 92/96/ETY). Uudelleen laaditun henkivakuutusdirektiiviehdotuksen tavoitteena on yhteisön lainsäädännön yksinkertaistaminen.

Henkivakuutusdirektiivien säännösten kodifioinnin lisäksi komission ehdotukseen sisältyivät edellä mainittuihin direktiiveihin tehtävät muutokset, joiden tarkoituksena on yhtenäistää ja täydentää oikeudellisia puitteita uudelleen laatimisen rajoissa. Muutokset ovat seuraavat:

— ”säänneltyjen markkinoiden” määritelmä (1 artiklan 1 kohdan m alakohta)

— kahdenlaista toimintaa koskevat päivämäärät (18 artiklan 3 kohta)

— tietyt tulevien voittojen laskemista koskevat säännökset (27 ja 28 artikla, joita on muutettu solvenssimarginaalidirektiivin mukaisesti)

— tietyt toimintasuunnitelmia koskevat säännökset (51 artiklan 3 ja 4 kohta)

— poikkeusten ja rajoitusten kumoaminen (60 artiklan 2 kohta)

— liiketoimintaa harjoittavien sivukonttoreiden saamat oikeudet (66 artiklan 1 ja 2 kohta).

([1]) EYVL C 365 E, 19.12.2000, s. 1.

([2]) EYVL C 343, 5.12.2001, s. 257.

([3]) EYVL C 123, 25.4.2001, s. 24.

([4]) EYVL: vielä julkaisematta.

Muutoksiin on seuraavia syitä: voimassa olevissa oikeudellisissa puitteissa ilmenneiden aukkojen täyttäminen (1 artiklan 1 kohdan m alakohta, 51 artiklan 3 ja 4 kohta)), uusiin jäsenvaltioihin sovellettavien säännösten selventäminen (18 artiklan 3 kohta) ja ”tekninen” selventäminen (27 ja 28 artikla, 60 artiklan 2 kohta, 66 artiklan 1 ja 2 kohta).

III **ASIAKIRJASSA 6446/02 OLEVAN YHTEISEN KANNAN ERITTELY**

1. **Yleistä**

Neuvosto hyväksyi komission ehdottamat muutokset. Tärkein neuvoston komission ehdotukseen tekemä muutos koskee 51 artiklan 3 ja 4 kohtaa. Mukautus koskee kolmansissa maissa toimivien yritysten sivukonttorien toimintasuunnitelmaa ja sen tavoitteena on yhdenmukaistaa sanamuoto yhteisön vakuutusalan yrityksiin sovellettavien säännösten kanssa.

Yhteinen kanta sisältää myös uudesta solvenssimarginaalidirektiivistä (2002/. . ./EY) johtuvia uusia säännöksiä, joilla on muutettu nykyisen henkivakuutusdirektiivin asiaankuuluvia solvenssimarginaalisäännöksiä. Nämä säännökset [3 artiklan 6 kohta, 27, 28, 29, 30 ja 38 artikla, 69 artiklan 3 ja 5 kohta sekä 71 artikla] sekä vastaavat johdanto-osan kappaleet on sisällytetty tekstiin.

2. **Euroopan parlamentin tarkistukset**

Euroopan parlamentti ei tehnyt tarkistuksia komission ehdotukseen.

3. **Lopuksi**

Koska Euroopan parlamentti ei tehnyt tarkistuksia ja neuvosto teki ainoastaan yhden muutoksen komission ehdotukseen, on selvää, että neuvoston yksimielisesti vahvistama yhteinen kanta vastaa ja tukee täysin alkuperäistä ehdotusta kodifioinnin ja oikeudellisten puitteiden selventämisen osalta. Uudesta solvenssimarginaalidirektiivistä johtuvien muutosten sisällyttämisellä yhteisen kannan kodifioituun osuuteen varmistetaan se, että uudelleen laadittu teksti on ajantasaistettu ja täydellinen.